

AKBANK 40. GÜNÜMÜZ SANATÇILARI ÖDÜLÜ SERGİSİ

AKBANK 40TH
CONTEMPORARY
ARTISTS PRIZE
EXHIBITION

01 Haziran June -
30 Temmuz July 2022

AKBANK
SANAT

**AKBANK 40.
GÜNÜMÜZ
SANATÇILARI
ÖDÜLÜ
SERGİSİ**

**AKBANK 40th
CONTEMPORARY
ARTISTS PRIZE
EXHIBITION**

**01 Haziran June -
30 Temmuz July 2022**

Sanatçılar | Artists

Ahmet Berkin Günsay, Alara Başar, Ali Kanal,
Begüm Çelik, Betül Sertkaya, Buğra Erol,
Cemil Olgun Can, Dilara Başköylü, Elif Özen,
Emre Çalış, Ferhat Tunç, Gizem Candan,
İrem Sezer, Lalin Mercan, Nazif Can Akçalı,
Oğuz Gököz, Özlem Cıbrır, Özlem Köse,
Rıdvan Aşar, Sümeyra Çetin, Yasemin Kaplan,
Zülkif Esin

Küratör | Curator

Fatoş Üstek

Jüri Üyeleri | Jury Members

Çelenk Bafra, Derya Bigalı, Fatoş Üstek,
Gönül Nuhoğlu, İpek Duben

1980'lerin hemen başında çok güç şartlar altında ve ülkemizin de çok zor bir döneminde oluşturduğumuz Resim Heykel Müzeleri Derneği'nin içinden çıkmış Günümüz Sanatçıları sergisinin 40. Yılına erişmesi sevindiricidir. Bu sergiler sadece çağdaş sanatın Türkiye'de gelişmesine gücü oranında katkıda bulunmakla kalmadı, koşulların bugünkü kadar zengin olmadığı bir dönemde gençlere kendilerini gösterme fırsatını da sağladı. Öte yandan ilk yıllarda kendisini kanıtlamış sanatçılar da düzenlenen sergilere katılıyor, onlar da son yapıtlarını bir arada göstermek ve mevcut sanat ortamının niteliği, eğilimleri hakkında izleyiciye ve ilgili çevrelere bilgi veriyordu.

Zamanla sergilerin yapılış tarzı değişti. Bu değişimi güncel sanat dünyasındaki gelişmeler hazırlıyordu. Günümüz Sanatçıları sergileri daima alanın önde gelen, öne çıkan kişilerle bir arada oldu. Kendisi karar vermektan çok onları tanıştırmak, tartıştırmak ve beliren düşünceleri uygulamak eğilimi içinde bulundu. Ülkemizde pek yaygın olmadığını sandığımız bu tutumun da gelişmelere katkı sağladığı kanısındayım.

Ayrıca 1980'lerin başında çok sınırlı sayıda ve sadece klasik sanata ve arkeolojiye tahsis edilmiş müzelere karşılık bugün açılmış çok sayıda müzeyi de gene derneğimizin yaratabildiği duyarlılık içinde değerlendiriyorum. Resim Heykel Müzeleri Derneği'ni kurduğumuzda elimizdeki müzeleri korumak ve güçlendirmek amacındaydık. Oysa bugün açılmış çok sayıda müze koruma ve güçlendirmenin önemini devre dışı bırakmasa da çok daha ileri bir noktada bulunduğumuzu göstermektedir. Bu çok sevindirici bir gelişmedir.

Günümüz Sanatçıları sergileri bugün çağdaş sanat tarihinin önemli unsurlarından biri. Aradan geçen bunca yılda binlerce insan bu sergilerde yer aldı. Özellikle öğrenciliği döneminde katılan, yapıtını sergileyen birçok kişi sonradan ülkenin önde gelen sanatçıları arasına girdi. Bugün bu tarihi çeşitli yönlerden ele alan çalışmaların yapılmasını dilerim.

Bunu ayrıca bir ihtiyaç olarak görüyorum. Özellikle seçicilik konusundaki dönüşüm 2000'lerden sonra ortaya çıkan kurumlaşma bakımından birçok ilginç noktayı barındırıyor içinde. Uluslararası küratörlerin mevcudiyeti, getirdikleri katkılar, ülkemizin çok genç kuşak küratörleriyle girdikleri diyaloglar önemli katkılar olarak değerlendirilmelidir. Sergilerin içerikleri, eğilimler ve daha birçok olgu ayrıntısıyla çözümlenmelidir.

2003 sonrasında bu sergilerin yaşaması için çaba harcayan Akbank'a ve özellikle Akbank Sanat'a, çalışanlarına çok

şey borçluyuz. Onların desteği bu büyük birikimin ortaya çıkmasında çok değerli ve önemli bir rol oynadı. Bu yapının daha çok uzun yıllar devam etmesini dilerim.

Bunca uzun zamanda bize destek veren tüm sanatçılara, yapıtlarını sergilerimizde göstermek için çaba gösteren sanatçılarımıza, öğrencilere ve tüm emeği geçenlere yürekten teşekkür ederim. Günümüz Sanatçıları sergilerine daha nice yıllar dilerim.

Leyla Belli

Mayıs 2022

**Resim ve Heykel Müzeleri
Derneği Başkanı**

It is very pleasing that the Contemporary Artists' Prize Exhibition, which emerged from the Association of Painting and Sculpture Museums that we established in the early 1980s, at a very difficult time for our country, has reached its 40th anniversary. These exhibitions not only contributed to the development of contemporary art in Turkey, but also provided young people with the opportunity to show themselves in a period when the conditions were not as rich as they are today. On the other hand, in the first years artists, who had already proven themselves, also participated in the exhibitions, showcasing their latest works together and they provided information to the audience and related circles about the nature and tendencies of the current art scene.

Over time, the style of the exhibitions changed. This change was brought forth by the developments in the contemporary art world. Contemporary Artists' Exhibitions have always been together with prominent and outstanding figures of the field. Rather than making decisions, it tended to introduce these artists, put them into discussions and implement the ideas that emerged from them. I believe that this attitude, which is not very common in our country, also contributed to many developments.

Moreover, in contrast to the very limited number of museums dedicated to classical art and archeology in the early 1980s, I look upon the large number of museums opened today with the sensitivity that our association has created. When we established the Association of Painting and Sculpture Museums, we aimed to protect and strengthen the museums we already had. However, the numerous museums opened today, although they do not exclude the importance of protection and strengthening, prove that we are at a much more advanced point right now. This is a most welcome development.

Today, Contemporary Artists' Exhibitions are one of the important elements of contemporary art history. Over all these years, thousands of people took part in these exhibitions. Many of those, who have especially participated and exhibited their works, during their student years, later became among the leading artists of the country. I wish studies about various aspects of this past will be carried on.

Moreover, I see this as a necessity. In particular, the transformation in selectivity contains many interesting points in terms of institutionalization that emerged after the 2000s. The presence of international curators, their contributions, and dialogues with the very young generation

curators of our country should be considered as crucial contributions. The contents of the exhibitions, trends and many other features should be analyzed in detail.

We owe a lot to Akbank and especially to Akbank Sanat and its employees, for all their efforts to keep these exhibitions alive after 2003. Their support has played a very valuable and important role in the emergence of this great accumulation. I hope this structure will live on for many more years to come.

I would like to heartily thank all the artists who have supported us for so long, to our artists who have made an effort to show their works in our exhibitions, students and all those who contributed. I hope the Contemporary Artists' Exhibitions lives on for many more years.

Leyla Belli

May 2022

**Director of The Association of
Painting and Sculpture Museums**

Küratöryel Yöntem olarak Açık Kart

“Hayatın ihtişamı, bir şeylere çözüm sunmakta değil, teşebbüs etmekte yatar. Kişinin en imkansız koşullar altında bile olabildiğince güzel davranması; o teşebbüsün mevcudiyetinde, var olma anında, nefes alan her şeye yer açabilmesidir”

Rob Breszny

Yazar ve astrolog Rob Breszny'nin bu sözü, her yıl düzenlenen ve Türkiye'nin dört bir yanından genç sanatçı ve yeni mezun olacakları desteklemek için yapılan ödül sergisi bağlamında dokunaklı bir anlam kazanıyor. Breszny'nin de önerdiği gibi, önemli olan nefes alana yer açmak, yeni fikirlerin, sanatsal yaklaşımların ve pratiklerin sahneye çıkacağı, kamuoyunda görünür hale geleceği ve gelişebileceği alanı oluşturmak... Bu niyeti barındıran Akbank 40. Günümüz Sanatçıları Ödüllü Sergisi'nin, küresel pandemi, mali çalkantı ve artan sosyal kaygının hüküm sürdüğü son yılları da düşününce, önceden kararlaştırılmış tematik bir çerçeveye uyum sağlamak zorunluluğu olmadan eserlerin gönderimine açık daveti daha da anlamlı, yerinde ve değerli. Akbank Sanat Müdürü Derya Bigalı ve Görsel Sanatlar Yöneticisi Ayşegül Coşkun'dan oluşan ekibin desteği ve vizyonuyla, kurumun kapılarını açıp 40 yaş altı (Türkiyeli veya Türkiye'de yerleşik) tüm sanatçıları hali hazırda uğraştıkları, kendilerini kaptırdıkları ve hayatlarına renk katmakta olan yeni bir eser sunmak için davet ettiğimiz yolculuğa başladık.

Günümüz Sanatçıları Sergisi, 1980 yılında Resim ve Heykel Müzeleri Derneği tarafından başlatılmış, 2004 yılından beri ise Akbank Sanat'ın dernek ile güçlerini birleştirmesiyle her yıl yenilenen açık çağrı ve sergiler, küratörler ve sanatçılardan oluşan bir seçim kurulu önderliğinde sürmekte. Sergi kırk yıl boyunca, Türkiye'nin dört bir yanından, çoğu uluslararası alanda tanınan ve Türkiye'nin çağdaş sanat sahnesinde büyük saygı gören çok sayıda sanatçı ve pratiği bir araya getirdi. 2012-2020 yılları arasında üç sanatçıya ödül veren Günümüz Sanatçıları Sergisi, 2021 yılından itibaren bu politikasını değiştirerek katılan tüm sanatçılara ödül verme yaklaşımını benimsedi. Serginin 40. yılı münasebetiyle yine aynı anlayışla sergide yer alan 22 sanatçıya plakeleri ve sanatsal çalışmalarının devamlılığına destek olmak üzere para ödülleri takdim edildi. Ayrıca, tarihinde ilk kez, açık çağrı görsel sanatlar, sahne sanatları, beşeri bilimler ve fen bilimlerinin tüm alanlarını kapsayacak şekilde yapıldı.

40. yılın kavramsal çerçevesine, açık çağrıyla gerçekleşen serginin potansiyelini genişletmek ve keşfetmek amacıyla hukuktan ödünç alınan bir terim (carte blanche) ilham oldu. Carte blanche (açık çek), bir tarafça önceden imzalanan ve diğer tarafa koşulları daha sonra doldurma izniyle verilen boş bir belgeyi ifade eder. Terimin kullanımı 17. yüzyıl Fransa'sına kadar uzanır ve en yaygın olarak kralların kendi adlarına görevleri tamamlamaları için kraliyet askerlerine teslim ettiği yasal belgelerde ve askeri emirlerde görülür. Gotik romanlarda kişinin kaynaklarını tüketme özgürlüğünü teslim etmek için kullanılan tabir, günümüzde esas olarak bir eylemi tam yetki ve takdir etme özgürlüğüyle gerçekleştirme iznini ifade eder. Bu tabirden esinle, Günümüz Sanatçıları'nın 40. yılı kapsamında yer alan sergi ve diğer etkinlikler kapsamında da sanatçılara halka açık bir platformda çalışmalarını sergileyerek kendilerini ifade edebilecekleri bir mekan, bir özgürlük ortamı sunabilmek amaçlandı.

Her ne kadar serginin başlığı Carte Blanche olsa ve sanatçılar için önceden belirlenmiş tematik bir çerçeve olmasa da, Derya Bigalı, Resim ve Heykel Müzeleri Derneği Direktörü Gönül Nuhoğlu, SAHA Direktörü Çelenk Bafra, ve Günümüz sanatçıları sergisinde yer almış olan uluslararası sanatçımız İpek Duben'den oluşan jürimiz değerlendirmelerini açıkça belirtilmiş bir perspektif ve sanatsal özen üzerine yaptı. Jüri ekibi başvuruları incelemek için bir araya geldiğinde, bir yandan mecra ve malzeme kullanımının çeşitliliği, sanatçıların özgeçmişleri ve fikirlerini sanata dönüştürme biçimlerini incelerken, bir yandan da eserlerin arkasında güçlü bir duruş, sanatsal bir aciliyet hissi ve titizlik aradı. Benim için bunun hemen ardından kısa listeye alınan tüm eserlerle ve sergide yer alacak tüm sanatçılarla daha yakından ilgilenmemi gerektiren ilginç bir süreç başladı. Her esere halka açık gösterim için ihtiyaç duyduğu ve sergideki diğer eserler ve sanatçılarla üretken bir iletişim içinde olacağı alanı sağlamak gerekiyordu. Buradaki küratöryel güçlük, yalnızca kısa listeye kalan eserlerin birbirinden farklı içeriğinden değil, aynı zamanda serginin hem Akbank Sanat'ın galerisinde hem de, bir ilk olarak, Metaverse'de yer alacak olmasından kaynaklanıyordu.

Hem galeride hem de Metaverse'de sergileri kurarken, izleyicilere eserleri bir birliktelik, kavramsal yoğunluk ve sanatsal yaklaşımlar akışı içinde sunmak istedim. Bu da bir yandan ortak özellikler, mecra /malzeme kullanımı ve sanatsal yaklaşımlara sahip eserlerden oluşan bir Venn şeması oluşturma ve bu şemayı fiziksel ve dijital bir alana

Carte Blanche As A Curatorial Method

“The grandeur of life is the attempt, not the solution. It is about behaving as beautifully as one can under completely impossible circumstances; making room for what breathes in the presence of the attempt - in the coming to-be.”

Rob Breszny

This quote from author and astrologist Rob Breszny takes a poignant twist in the context of a prize exhibition that is held annually, and invested in supporting young artists and soon-to-be graduates from across Turkey. As Breszny suggests, it is about making room for what breathes, and giving space to new ideas, new artistic approaches and practices to take stage, to become visible in the public eye, and to flourish... With all these intentions carried onto the 40th undertaking of Akbank Sanat Contemporary Artists' Prize Exhibition (ASCAPE) and in the light of the recent years trodden by a global pandemic, a financial turmoil and elevated social anxiety, an open invitation to submit works without a prior alignment to a thematic framework poised to be more meaningful, timely and precious. With the support and the vision of the team at Akbank Sanat, namely its director Derya Bigalı and visual arts director Aysegul Coskun, we started a journey into opening the floodgates of the institution and inviting all artists (Turkish or resident in Turkey) under the age of 40 to submit a recent work, a body of art that they have been grappling with, engrossing themselves in and enlivening their livelihoods.

Contemporary Artists' Exhibition was initiated by the Association of Painting and Sculpture Museums (APSM) in 1980, and from 2004 onwards Akbank Sanat joined forces with the Association to realise the annual open call and exhibitions with an annually appointed selection committee composed of curators and an artist alumni. Across four decades, the exhibition brought together a multitude of artists and practices from across Turkey, most of whom are recognised internationally and highly regarded in the contemporary art scene of Turkey. Through its iterations, ASCAPE awarded three artists among the participants between 2012 and 2020, however this policy was replaced with awarding all participating artists from 2021 onwards. On the occasion of the 40th year, this policy was honoured and all 22 artists in the exhibitions were awarded with award plates and a financial allowance to support the continuation of their artistic practice. Furthermore, for the first time in its history, the open call welcomed applicants from all fields of visual arts, performing arts, humanities and the sciences.

The conceptual framework of the 40th edition, was inspired by a term borrowed from law (carte blanche) with the intention to expand and explore the potential of an open call informed exhibition. A carte blanche was a blank

document signed in advance by one party and given to the other with permission to fill in conditions later. The usage of the term dates back to France in the 17th century, and most commonly observed in the legal documents and military commands that the kings handed over to their royal soldiers to complete tasks in their name. In gothic novels the phrase is used for handing over the freedom to consume one's resources, while today, it mainly refers to the permission to carry out an action with full licence and freedom. On the occasion of the 40th anniversary of Contemporaries exhibition and events, handing over the freedom to artists with the goal of providing freedom and space of expression and representing their work in a public platform

Even though the exhibition was titled Carte Blanche and invited artists to submit works without considering a pre-defined thematic filter, it still carried an informed approach and curatorial rigour which was communicated to all the other jury members, namely Derya Bigalı, director of APSM Gönül Nuhoğlu, director of SAHA Çelenk Bafra and alumni artist İpek Duben. Hence when the jury met to evaluate the submissions, a strong sense of agency, an artistic urgency and rigour were sought after, while attending the variety of use of media, backgrounds of artists and the way they have transformed their ideas into forms of art. The immediate aftermath brought a curious process for me, which necessitated a further engagement with all the works shortlisted and all the artists that would be taking part in the exhibition. It was important to provide each work the space they require for its public outing and be in a productive tension with other works and artists in the show. The curatorial challenge was not only due to the wide-varied content of the shortlisted works, but also by the fact that the exhibition was to take place at the gallery space of Akbank Sanat and at the same time at the Metaverse Platform.

While building the exhibitions I wanted to provide the audiences individual experience of works in a togetherness and a flow of conceptual density and artistic approaches. It was a study of building a venn diagram that is composed of works with common threads, uses of medium and artistic inquiry and translating the diagram into a physical and digital space, while providing a multitude of access points to the audiences. I started forming conceptual groupings in the choreography with the urge to pronounce meta-urgencies. Meanwhile, inspired by the new term “phygital” coined by the former FT columnist Lucy Kellaway I wanted to construct both shows in the light of the hybrid nature of our contemporary experiences that blends physical experiences, being away from keyboard (AFK) to being online. Thus, I produced two exhibitions, that complemented one another in order to showcase all the artists and artworks in the 40th edition of ASCAPE, that showcased works only on the respective platforms and shared works across both platforms. Furthermore, to enhance the fact that the

taşıma, bir yandan da izleyicilere bu şema üzerinden çoklu bakış açıları sağlayabilme çalışmasına dönüştü. Eserleri kavramsal bağları üzerinden gruplandırırken, sergileri, eski Financial Times köşe yazarı Lucy Kellaway tarafından ortaya atılan “fijital” (fiziksel+dijital) teriminden esinlenerek, gündelik deneyimlerimizin, fiziksel ve çevrimiçi olma hallerimizin bir bileşimi olarak, kurgulamak istedim. Böylece ortaya Günümüz Sanatçıları Sergisi’nin 40. yılı kapsamındaki tüm sanatçı ve yapıtları sergileyebilmek için birbirini tamamlayan, iki sergi kurgulamış oldum. Ayrıca, Metaverse sergisinin fiziksel serginin birebir eşi olmadığını vurgulamak için, sanat eserlerini farklı bir sıralamaya sokarak sergilerin koreografilerini değiştirdim. Üstelik fiziksel galeri alanında renk ayırımına giderek bu farklılığı daha da belirginleştirmek istedim. Benzer bir küratöryel yaklaşımla, Metaverse galeri alanının sağ ve sol kanadında farklı sanatsal yaklaşımlara yoğunlaştım.

Sergide yer alan 22 sanatçı, farklı alanlardan başvuru alma arzumza rağmen görsel sanatlardan geliyor, özellikle resim ve performans alanlarında başvuran ise çok az kişi var. Başvuruların çoğu, çoğunlukla sanatçıların ev ortamlarında çekilmiş videolardan oluşuyor ve bunlara çeşitli çizimler ve mermer ve bronzun aksine daha kolay ulaşılabilen malzemelerden yapılmış heykeller eşlik ediyor. Mecra ve malzeme kullanımı, sanatçıların içinde yaşadıkları sosyal ve finansal koşulların yanı sıra onları çevreleyen fırsatların da birer göstergesi olarak ön plana çıkıyor.

Sonuçta ortaya çıkan, çatısı altında birden fazla ses ve duruş barındıran ve Türkiye’nin dört bir yanından sanatçıları bir araya getiren bir sergi oldu. Her ne kadar sanatçılar farklı mecra/malzeme ve sanatsal yaklaşımlarla çalışıyor olsalar da, doğa ve yetiştirme, organik ve yapay olan arasındaki ikilik gibi kavramsal ortaklıklar sergiliyorlar, üzerine eğiliyor. Belki de son yılların etkisiyle yalnızlık, kaygı ve faillik duygusuna özel bir vurgu olduğu söylenebilir. Daha saymadığım birçok ortaklığın yanı sıra sergi oldukça geniş bir mecra kullanımı barındırıyor; çizim, resim, heykel, video, animasyon ve yapay zeka kullanımı ile üretilmiş eserlerden oluşuyor.

Alara Başar dijital üretim araçlarıyla çalışıyor. *Evim Evim Güzel Evim*, 2022 başlıklı çalışması, vücudun eriyip iskeletin gün yüzüne çıkması gibi, üç boyutlu bir müstakil evi somut halden sıvı hale dönüştürüyor. Ahmet Berkin Günsay, resimlerinin yanı sıra, ürettiği heykellerinde, otoriter rejimlerin tanımladığı psikolojik manzaralar ve bunların birey üzerindeki etkileriyle ilgileniyor. *Tecrit*, 2022 adlı çalışmasıyla, bir uçurumun kenarındaki bireyi resmederek, özgürlüğe atlamak

ve bırakıp gitmek veya tutunmak, yalnızlık ve soyutlanmışlık arasındaki eşiği tasvir ediyor. Ali Kanal ise objektifini terk edilmiş ve kendini dönüştüren alanlara çeviriyor. *Araf Ağacı*, 2022 adlı serisinde, bir fabrika arazisinde terk edilmiş, ama yaşama devam eden ağaçları konu alıyor. Kanal için hala nefes alan ve terk edilmiş olmalarına rağmen hayatta kalmanın bir çaresini bulmuş olan bu ağaçlar, doğanın her zaman insan ürünü yapılardan daha uzun yaşamanın bir yolunu bulduğunu gösteriyor. Begüm Çelik, yapay zeka algoritmaları ile kurulan gerçekliğin içinde rastgele bir sonucun çıkmasının imkansızlığını yine bir şans oyunu yolu ile araştırıyor. İstatistiksel matematikte teorize edilen rastgelelik, bir kavram olarak aynı başlangıç koşullarının ardından farklı olayların gözlemlenebileceğini varsayar. *Şansına Yazar*, 2022 adlı çalışmasında Çelik biri kırmızı, diğerleri siyah beyaz olan 41 zardan oluşan bir setle bir kamera, veritabanını koordine eden bir algoritma, bir yapay zeka programı ve bir yazıcı kullanıyor. Türkiye’deki altı farklı haber kanalından günlük haberleri derliyor ve bir izleyici tarafından zar atıldığında haberlerin içeriğini başlıkların içeriği ışığında yeniden oluşturuyor. Betül Sertkaya, kişisel olduğu kadar genel kullanımda olan kelimeleri ve imgeleri kullanıyor. Her iki sergide de 5-kanallı bir video yerleştirmesi ve bir de video olmak üzere iki çalışmasıyla yer alan sanatçı, kişisel yolculuklarımızda belirli bir sahne veya olayı anımsatan veya tüm dünyada yakın geçmişte hep birlikte tanık olduğumuz yıkıcı olaylardan kesitlerle bir bombardıman yapmak suretiyle eserlerini üretmiş. *Anılar bunlardan yapılmıştır*, 2022, bir aile albümünün ana kahramanlarını dildeki temsilleri aracılığıyla aktarırken, *Meditasyon A.Ş.*, 2022, devam etmekte olan savaş, yıkım, açlık, iç sığınaklarda yaşanan çatışmalara tezat olarak görülebilecek iç huzur arayışlarını bir araya getiriyor. Buğra Erol, sanatsal üretimin düşünceye dair ve zahmetli süreçleriyle ilgileniyor. Serbest çağrışimli çizimlerden yola çıkarak kendi imge havuzunu oluşturup, bu imgeleri farklı yüzey ve malzemeler ile yeni bir ilişkiye sokuyor. Cemil Olgun Can’ın *Yalnız Tüneyiş*, 2022 başlıklı heykeli, buluntu malzemelerle inşa edilen bir konutu tasvir ediyor. Ayrıca Can’ın kırılğan heykeli, insan ve doğa arasında bir sınır çizerken, şehirleşmenin getirdiği yalnızlığı, insanın çevresinden yabancılaşmasını öne çıkarıyor. Ortak ve yaygın olarak paylaşılan bir form arayışındaki Dilara Başköylü Dönüşen İnsan, 2021 başlıklı işinde dergi taramaları da dahil olmak üzere çok çeşitli kaynaklardan edindiği kadın yüzlerinden oluşan bir veri tabanını bir yapay zeka algoritması yardımıyla derliyor ve

Metaverse exhibition is not the direct translation of the physical exhibition or vice versa, I produced a different line up of the artworks and differentiated the choreography of the respective exhibitions. The physical gallery space was further divided into two zones, informed by the colours white and black with the intention to allow refuge from works on the ground floor and intimacy with works on the first floor. A similar curatorial divide also took place in the Metaverse exhibition where the right wing and the left wind of the gallery space is charged with varied densities and artistic approaches.

22 artists in the show come from various backgrounds in visual arts amidst our aspiration to receive applications from further fields, and a very few applications that applied with paintings, and performance. The majority of the submissions were videos, mostly made in home environments of the artists, joined by a variety of drawings and sculptures which were made of non-precious materials in contrast to marbles and bronzes. The use of medium and materials are signifiers of the social, and financial conditions that the artists live in as well as the opportunities they are surrounded by.

The result is an exhibition that culminates with multiple voices and positions under its umbrella, showcasing a wide-array of artistic positions from across Turkey. It may be due to the zeitgeist or the selectors’ bias, or both, but there are common conceptual threads that are shared by the artists and the artworks. Even though artists are working with various media and artistic inquiry, the works explore the dichotomy between nature and nurture, and organic and artificial, employing language as a basis and a grounding method. Perhaps due to the impact of the recent years, a specific emphasis on solitude, anxiety and sense of agency is observed. The exhibition as a whole brings together drawings, paintings, sculptures, videos, animations and interactive installations.

Alara Başar works with digital means of production. Her work titled *Home Sweet Home*, 2022 is a 3D modelling of a generic architecture for detached housing, in which the body melts away leaving its skeleton, namely the beams that hold it up, exposed. It is unavoidable not to read into a house that liquifies to its destruction, in the aftermath of a sequence of global lockdowns following the Covid-19 outbreak. Ahmet Berkin Günsay, started his career in painting and for more than half a decade focussed on sculpting his ideas into form. Günsay is interested in the psychological landscapes defined by authoritarian regimes and their impact on the individual. With his work titled *Isolation*, 2022 portrays the individual on the tip of a cliff, depicting the threshold between jumping off to freedom, to release or holding onto solitude and isolation. Whereas Ali Kanal, takes his lens onto the sites of isolation and rehabilitation. In his series titled *Limbo Tree*, 2022 he portrays the ageing trees on the sites of a factory, that are left broken, deserted, half-alive, neither in a forest nor in ruin.

For Kanal, the trees depicted still breathe and find means to survive amidst their states of abandonment, where nature finds a way to outlive the man-made. Begüm Çelik, is interested in the possibility of introducing serendipity to the ways in which artificial intelligence algorithms work, in other ways she explores the potential of randomization as a tool to upskill current artificial intelligence structures. Theorised in statistical mathematics, the notion of randomness exists as a concept. But the definition of random models assumes that different events can be observed following identical initial circumstances. In her work *Chance, the Writer*, 2022 she employs a set of 41 dice - one of which is in red, others in black&white - a camera, an algorithm that coordinates the database, an artificial intelligence programme and a printer. Outsourcing daily news from six different news channels in Turkey, she recomposes the content of the news in the light of the content of the titles, when the dice are activated by an audience member. An intricate method in devising identical initial circumstances and exploring the possibility of observing different outcomes. Betül Sertkaya, employs words, images that are personal and collective. Participating in both exhibitions with two works, a five-channel video installation and a video, Sertkaya draws our attention to commonalities, either in the form of concepts that recall a scene or an event in our personal trajectories or in the form of bombardment of clippings taken from recent destructive events taking place across the world with the voice over that relays in-fashion healing techniques. Her employment of reductionism and sensory overload, contrasting in nature, becomes expansive approaches in the context of her works. That is, *Memories are made of these*, 2022 relays the key protagonists of a family album through its representations in language, while *Meditation Inc.*, 2022 engages in a continuous overlaying of images of war, destruction, starvation, conflict with inner refuge and peace-finding exercise. Buğra Erol is engaged with the meditative and laborious means of artistic production. Starting from free-associative drawing sessions, he builds his pool of imagery and inserts them into a new relationship with a different surface and material. Engaged in the concepts of farflung, and sensations of being cut-off, his drawings, transported into paintings, expose the individual in a curious set of relationships, surrounded by an iconography of literary fiction. Cemil Olgun Can’s sculpture entitled *Perching Alone*, 2022 depicts a dwelling that is constructed by found materials and resonates with the methodology of the artist, collaging the sculpture through found objects. These forms of residential buildings, named gecekondu, refer to informal housing built overnight. Furthermore, Can’s fragile sculpture, amplifies the solitude and the distancing that built-in environments introduce as they delineate a border between man and nature, bringing forward humankind’s alienation from its surroundings. In the search for a form that is unified and commonly shared, Dilara

videoya dönüştürüyor. Elif Özen, odağını gündelik nesnelere ve onların titiz tasvirlerine yönlendiriyor. Ayrıntılara olan dikkati ve nesnelere betimleme konusundaki ustalığı, *Uyku*, 2020 adlı işinde bir odada bir yatak örtüsünün altına sarılmış bir figür ile vuku buluyor. İnce detaylara gösterilen özen akıllara Emre Çalış'ın üstünü bürüyen otlar ve çiçekler ile yabancı hayvanların darmadağın ettiği bir çocuk mezarını resmettiği *Habitat*, 2021 adlı çalışmasını getiriyor. Çalış, bir yaşam formunun başka yaşam formlarına dönüştüğü ve sürekli bir yenilenme içinde olduğu serilerinde mütemadi bir dönüşüm döngüsüne vurgu yapıyor. Öte yandan alfabetik değeri klavye üzerinde yeniden kuran Ferhat Tunç'un ilgisi anlam ve anlam sapmaları üzerinde yoğunlaşıyor. Gelip fikir ve düşüncelerini yazmaları istenen izleyiciler, akıllarından geçenleri okuması imkânsız ve yazdıklarından farklı, bir harfler dizisine dönüşmüş halde buluyor. *Ne yazmak istersin?*, 2022 dilden yola çıkıp, dilin en küçük unsuru olan kelimeleri bozarak izleyenlerin kendini ifade edebileceği, anlatılmamış hikayeler, gerçekler ve sırların paylaşılabilirliği bir ifade alanı yaratan interaktif bir yerleştirme. Gizem Candan'ın *Çok ağırdı, hareket edemedim*, 2022 başlıklı iki kanallı video çalışması, sanatçıyı birçok hanenin almış olduğu ev bitkileriyle yakın bir ilişki içinde gösteriyor. Candan, mizahi bir tavırla, *Monstera deliciosa* gibi yabancı bitkilere ve diğer 'evcil' bitkilere, bedeninin bir uzantısı gibi davranıyor, onları suluyor, ceplerine koyuyor, dikkat ve özenle sağlıklı olmalarını sağlıyor. İrem Sezer, *Kulaktan Kulağa*, 2022 adlı videosunda siyahlar içinde bir sandalyeye oturmuş öksürme yolu ile kendine kendinden haber veriyor. Video ücra bir köyde karantinanın ortasında hayatta olup olmadığını anlamaya çalışırken bir kuyuya öksürerek yaşadığını hissettiği kişisel bir deneyimine dayanıyor. Son birkaç yılın baş kahramanlarından biri olan, korku ve kaygı yüklü, şüphe ve tiksintiyle karşılanan öksürük, Sezer'in varlığını, benlik duygusunu algılaması için bir araç haline geliyor. Lalin Mercan, çizimlerden yerleştirmelere ve videolara kadar çeşitli mecralarla çalışıyor. *Tanıdık Dünya*, 2022 adlı serisinde, serbest çağrışım tekniğiyle ürettiği, kaleminin ucunun kendisine önderlik ettiği ve orada ve o anda onu çevreleyen düşünce ve hisleriyle dolu bir grup çizimi kolajlıyor. Nazif Can Akçalı ise farklı bir açıdan odaklanıyor benlik üzerine. Burada, sağlıklı ve gürbüz bir benlik nihai hedef. Günümüze damgasını vuran 'zinde yaşam'(wellness) akımından hareketle Akçalı, 'insanın lokmasını sayma ve 'sağlıksız' yiyecekler tüketildiğinde kendini suçlu hissetme takıntısına dönüşen, düzen, nizam, intizam' için sağlıklı bir

hayat arayışının ikircikliğine vurgu yapıyor. *Orthorexia Nervosa*, 2021 adlı videosunda kendini bu takıntılı varoluş durumuna tabi tutuyor ve sağlıklı yeme takıntısı olan bir kimsenin günlük alışkanlıklarını bilimsel bir ses tonuyla seslendirerek anlatan sözde-belgesel üretiyor. Oğuz Gököz'ün 3 boyutlu animasyon olarak ürettiği *Biz Neredeyiz Serisi*, 2022 başlıklı altı kanallı video yerleştirmesi, benlik, doğa ve konut temsillerinin betimlendiği altı farklı sahneden oluşan bir grubu bir araya getiriyor. Gököz, Günsay ve Can'ın eserlerinde de tekrarlanan bir motif olan insanın inşa ettiği alanlar yüzünden doğadan uzaklaşmasına vurgu yapıyor. Özlem Cıbir, benzer bir konuda ama farklı bir estetik dille, baraka benzeri bir yerde üzerinde kimse olmadan sallanan el yapımı bir salıncağı kadrajına almayı seçerek, bireyin yalnızlığını anlatıyor. Özlem Köse'nin videosu ise hayatta olma ve var olma arayışını başka bir keşif alanına taşıyor. *Kazıma*, 2018, sanatçının siyah bir yüzeyi kazıyan ve alttaki beyazı ortaya çıkaran parmaklarına yakın metraj odaklanıyor. Bir yüzeyi kazıma eylemi, bakanda bir takım ani psikik ve sinirsel tepki tetikliyor. Köse'nin pandemi öncesi üretilen eseri, karantinalar ve toplumların psikolojisini sarsan kaygı bağlamında daha da anlam kazanıyor. Rıdvan Aşar, kolektif bilinçle ilgileniyor, adeta tanı konmuş bir sağlık sorununa reçete yazar gibi iktidar ve güç kavramlarına tedavi yolları önererek uğraşiyor. *Nevrotik Arınma*, 2021 adlı çalışmasında Sümeyra Çetin'i muazzam bir konsantrasyon içerisinde el ve ayak tırnaklarını kemirirken görüyoruz. Sanatçının rahatlatma yönteminin kendine karşı eylemlerinde farklı bir yola saptığını, Akçalı'nın yaklaşımına benzer şekilde bir ikilik hali içerisinde rahatlatma ve takıntılar arasındaki gidip geldiğini görüyoruz. Yasemin Kaplan, son dönem çalışmalarında çizim yöntemini kullanıyor. *Anı Kapanı Serisi*, 2020 adlı serisinde Kaplan kendisini ararken hemen yanı başındakinmanzaraları en ince ayrıntılarına kadar çizerek, kendisini bir çukur ile özdeşleştiriyor. Zülkif Esin ise uygarlığın kadim ve fütürist oluşumlarına bakıyor. Çalışmalarını dijital bir ortam üzerine inşa ederek antik felsefe, bilgisayar oyunları ve görsel kültürden sembolizm ve ikonografi kullanıyor.

Akbank 40. Günümüz Sanatçıları Ödülü Sergisi, geniş bir yelpazeden tematik yaklaşım ve sanatsal pratikleri yansıtan iki sergi olarak üretildi. Sergiler bir bakıma, hem çağımızın bir yansıması, hem de yakın gelecekte bizi zorlamaya devam edecek meseleler ve fikirler üzerine bir düşünme egzersizi olarak görülebilir.

Sergilere ek olarak, ortak konuları ve sanatsal yaklaşımları biraz daha açmak ve daha derinden keşfetmek için

Başköylü collates a database of women's faces from a wide variety of sources including magazine scans, with the aid of a machine learning algorithm, she transforms the database into a video. *Morphing Flesh*, 2021 manifests as an intriguing flow of changing surfaces, where a human form appears and blends into the landscape of sepia tones. Elif Özen directs her focus onto everyday objects and their meticulous depiction. Her focus into detail and her crafts(wo)manship on bringing objects and scenes to a surface of interaction takes a scenic turn in *Sleep*, 2020 where we see a figure wrapped up under a bed cover, in a room framed on golden rule (2:3 scale). Focus on meticulous details is evocative of Emre Çalış's painting titled *Habitat*, 2021 which portrays a grave of a child in a transformed state of disorderliness by the growing grass and flora. Çalış pronounces the continuous cycle of transformation, in his series, where a life form leads to other life forms and in a continuous renewal. Ferhat Tunç, on the other hand, is interested in the meaning and its detournement, through reinstating the alphabetical value on a keyboard. Audiences are invited to type away their ideas and thoughts, only to find out that they are transformed into an illegible sequence of letters that do not read what they have written down. *What would you like to write?*, 2022 is an interactive installation that starts from language and through the destruction of its smallest form, words, it creates a space of expression for audiences and a plausibility of engagement for untold narratives, truths and secrets to unfold. Gizem Candan's two channel video work titled *It was too heavy, I could not move*, 2022 depicts the artist in a close association with the house plants that many households have grown accustomed to. In a noble yet humorous manner Candan treats the wild plants such as *Monstera deliciosa* and other 'domesticated' plants as an extension of her body, and her being, watering them, placing them in her pockets, ensuring their state of wellbeing through attention and care. İrem Sezer, builds a self-reflexive dialogue with herself in her video piece *Chinese Whispers*, 2022 where she passes on coughs to herself seated on a chair wearing all black. Built on her personal experiences where she coughed to a well, while she was attempting to cognise her state of aliveness in the midst of a lockdown at a remote village. Cough has been one of the key protagonists of the last couple of years, loaded with fear and anxiety, received with suspicion and aversion, became a method for Sezer to perceive her presence, her sense of self. Lalin Mercan works with a variety of media from drawings to installations and video. In her series *Familiar Earth*, 2022 she collages a group of drawings that she produced following free-associative technique, led by the tip of her pen and charged with her thoughts and feelings that surrounded her at the time, there and then. Nazif Can Akçalı, focusses on the self from a different angle, where the self that is healthy and fit is the ultimate goal. In close association with the current waves of well-being, he

pronounces the intricate duality of pursuing a healthy life, especially when it tips of a kilter and starts to become an obsession that continuously scans the food and liquid intake, that grows guilt from almost anything that might not seem healthy to consume. In his video *Orthorexia Nervosa*, 2021 he subjects himself to this obsessive state of being and relays the narrative in a pseudo-documentary style illustrating daily habits of a person conditioned by orthorexia nervosa aided by a voice over with a scientific tone. The quest into self becomes a rather exposing set of actions that blurs the boundaries of self-care and self-harm. Oğuz Gököz's six channel video installation entitled *Where are we?*, 2022 produced as 3D animation, collates a group of six different scenes where representations of the self, nature and the dwellings are depicted. Gököz pronounces the distancing of humankind from nature through built-in environment - a motif that has been recurrent in the works of Günsay and Can, and expresses the isolated state of the self, in the light of the lockdowns and ongoing regeneration of urban environments. Özlem Cıbir, in a similar terrain and with a different aesthetic language depicts the longitude and the solitude of the individual, through a video work that shows a handmade swing in a shedlike environment, swinging without someone on it. Gököz's undetailed portraits of an individual, finds another reference in Cıbir's video *By My Side*, 2022 where the presence of someone is depicted via its traces and in its absence. Özlem Köse's video piece, on the other hand, takes the quest of being alive and presence to another site of exploration. *Scrape*, 2018 is a close up of the artist's hands scratching a black surface and revealing the white underneath. The act of scratching a surface triggers immediate psychic and neural responses in the eye of the beholder. Köse's piece, produced pre-pandemic, gains a further meaning in the context of the lockdowns and the anxiety that is covering the psyche of societies. Rıdvan Aşar, taps into the collective consciousness and addresses the notions of power with a proposal for a cure for authority in the form of prescriptions with a medical diagnosis. Sümeyra Çetin's *Neurotic Purification*, 2021, pictures herself biting her nails and toe nails with an intense focus and attention. Çetin's interest in the methods of relief and restitution takes a twist with the way she engages with the action itself, creating a dual condition similar to Akçalı's approach, she oscillates between the release and capture of obsession. Yasemin Kaplan employs drawing as her method for her recent body of works. In her series titled *I don't want to forget*, 2020 she is in the search for herself, and depicts the landscape - in meticulous detail, that is immediate to her as the site for excavation, for finding herself through her place. Employing the symbol of a black hole or a well, she positions herself in her compositions, where the hole or the well changes scale and intensity. Zülkif Esin, on the other hand dwells with the ancient and futuristic formations of

sanatçılarla yapılmış bir söyleşi programı gerçekleştirildi. Yedi söyleşiden oluşan bu dizinin başlıkları ise şu şekilde: Ben, Benlik ve Aidiyet; Bir Rahatsız Etme Pratiği Olarak Sanat; Yeni Gerçeklikler: Metaverse ve Yapay Zeka; Doğa ve İnsan; Çizginin Ucu; ve Açık Çağrı Sergileri ve Etkileri. Konuşmalar dizisine, başka bir sanatçıya ait bir eserin kopyasıyla sergiye katılan bir sanatçının ödülünün geri alınması nedeniyle, Çağdaş Kültürde Sanatsal Pratikler ve Özgünlük; Sanat'ta İntihal ve Orijinallik başlıklı iki ilave söyleşi daha eklendi. Burada, değerli katkıları için sanatçı ve akademisyen Ferhat Özgür ile akademisyen Isabel Elson'a ve Açık Kart Söyleşileri Programına katkıda bulunan Gönül Nuhoğlu, İpek Duben ve Çelenk Bafra'ya teşekkür etmek isterim. Diziye Akbank Sanat'ın youtube kanalından ve internet sitesinden ulaşılabilir.

Genç sanatçılara ve yeni mezun olacıklara yönelik ilgimizi daha da arttırmak amacıyla, bu yıl sanatçılara fayda sağlayacak, ve onları başvuru yapma, çalışmalarını hakkında geri bildirim alma ve sanatçı ihtisasının faydaları konusunda donatacak beş bölümlük bir atölye çalışması da planlıyoruz. Akbank Sanat'ın Metaverse Platformundaki ilk sergisi vesilesiyle, katılımcı sanatçılardan biri için de bir aylık dijital ortamda gerçekleşecek bir ihtisas programı düzenliyoruz.

Bu sergi ve yan etkinlikleri, Akbank Sanat'ın çalışkan ve detaycı ekibi sayesinde gerçekleşti. Yönetici Derya Bigalı'ya, görsel sanatlar yönetmeni Ayşegül Coşkun'a, asistan Ande Ömeroğlu'na tüm destekleri için müteşekkirim. Sanatçı seçimlerini sürecinde ve sergi konuşmalar dizisine yaptıkları değerli katkılardan dolayı tüm jüri üyelerine, Ferhat Özgür, Isabel Elson, Selçuk Artut'a da teşekkürlerimi iletiyorum. Ayrıca Faik Aşkın ve Ülkem Egemen'e serginin düzenlenmesindeki uzman yaklaşımları için çok teşekkür ediyorum. Ve tabii ki son olarak da sergiye, konuşmalar dizisine katılan tüm sanatçılara teşekkür ederim. Umarım bu deneyim daha nicelerinin yolunu açar.

Fatoş Üstek

civilization. Building his works on a digital environment, he employs symbolism and iconography from ancient philosophy, computer games and visual culture.

40th Akbank Sanat Contemporary Artist's Prize exhibition emerges as duo-shows that are built on various conceptual threads that depict a wide array of thematic approaches and artistic practices. In a way, it is a reflection of our times and mediation on issues and ideas that will keep challenging us in the near future.

Accompanying the exhibitions, a series of public talks with artists, to amplify and explore further the common threads and artistic approaches have taken place. These series of seven talks, under the titles: Self, Selfhood and Belonging; Art as a practice of disturbance; New Realities: Metaverse and AI; Nature and Humankind; The tip of the line; and Open Call exhibitions and their impact. Due to the withdrawal of a prize from one of the shortlisted artists who participated with a copy of an artwork, two additional talks have been programmed that discuss artistic practice and originality in contemporary culture and plagiarism, authenticity and the canon with experts from the field. I hereby thank artist and academic Ferhat Özgür and scholar Isabel Elson for their valuable contributions and to Gönül Nuhoğlu, İpek Duben and Çelenk Bafra who contributed to the Carte Blanche Talks Programme. The series can be accessed on Akbank Sanat's youtube channel and on the dedicated page of its website.

Furthering our care for the young artists and to-be-graduates, this year, a five-part workshop series is being held that will benefit the artists and equip them on making applications, receiving feedback on their work and benefits of artist residencies. On the occasion of the first exhibition at the Metaverse Platform, we are organising a digital residency for one of the participating artists, who will be mentored throughout a month working on a new commission.

The exhibitions, public programmes would not be possible without the diligent and detail-attentive team at Akbank Sanat. I am hugely grateful to director Derya Bigalı, visual arts director Ayşegül Coşkun, assistant Ande Ömeroğlu for their openness, keen engagement and dedication, to all the jury members who joined me in shortlisting the artists and compiling the public programmes, Ferhat Özgür, Isabel Elson, Selçuk Artut for their generous contributions. Furthermore I thank Faik Aşkın and Ülkem Egemen for their expertise and skills in setting up the exhibition and last but not least to all the artists who have come on board and took part in the exhibitions, public programmes. May this experience lead to many others to come.

Fatoş Üstek

Ahmet Berkin Günsay

1993, İstanbul
Muğla Sıtkı Kocaman Üniversitesi, Güzel Sanatlar Fakültesi, Heykel Bölümü
Muğla Sıtkı Kocaman University, Faculty of Fine Arts, Department of Sculpture

Gündelik yaşamda oluşan, fark edilmeyen küresel manipülasyonlar sonucunda bireyin bilinç altında kendini kendinden soyutlamasını konu alan eserdir. Bilinç içindeki görünmeyen sınırlarını anlatım amaçlı dağ zirvesi kullanılmıştır. Figürün hafif depresif ve şortla zirvede durması tekinsizlik etkisini vermekte olup, izleyiciyi zıtlıklar ve ikilemler arasına bırakmaktadır.

It is a work about the individual's subconscious self-isolation as a result of unnoticed manipulations that occur in daily life. The mountain peak was used to express the invisible limits of consciousness. The figure's being slightly depressed and standing on top in shorts resonates an uncanny situation, and it points to a state between contradictions and dilemmas.

Tecrit | Isolation, 2022
Heykel | Sculpture
Polyester, alçı, strafor ve ABS plastik | Polyester, plaster,
styrofoam and ABS plastic
140 x 65 x 50 cm

Alara Başar

1998, Sakarya
Düzce Üniversitesi, Sanat Tasarım ve Mimarlık Fakültesi, Resim Bölümü
Düzce University, Faculty of Art, Design and Architecture, Department of Painting

Ev her insan için farklı bir anlam taşımaktadır. Ev kavramı çoğunlukla bir değer kategorisinde yer alır, değer verilir, değer verilmese dahi özel bir yere aittir. Buna rağmen ev kavramı herkes için bir değer taşımaz, aksine gittikçe değer kaybedebilir. Değer kaybettikçe bile kimi zaman tamamen yok olamaz.

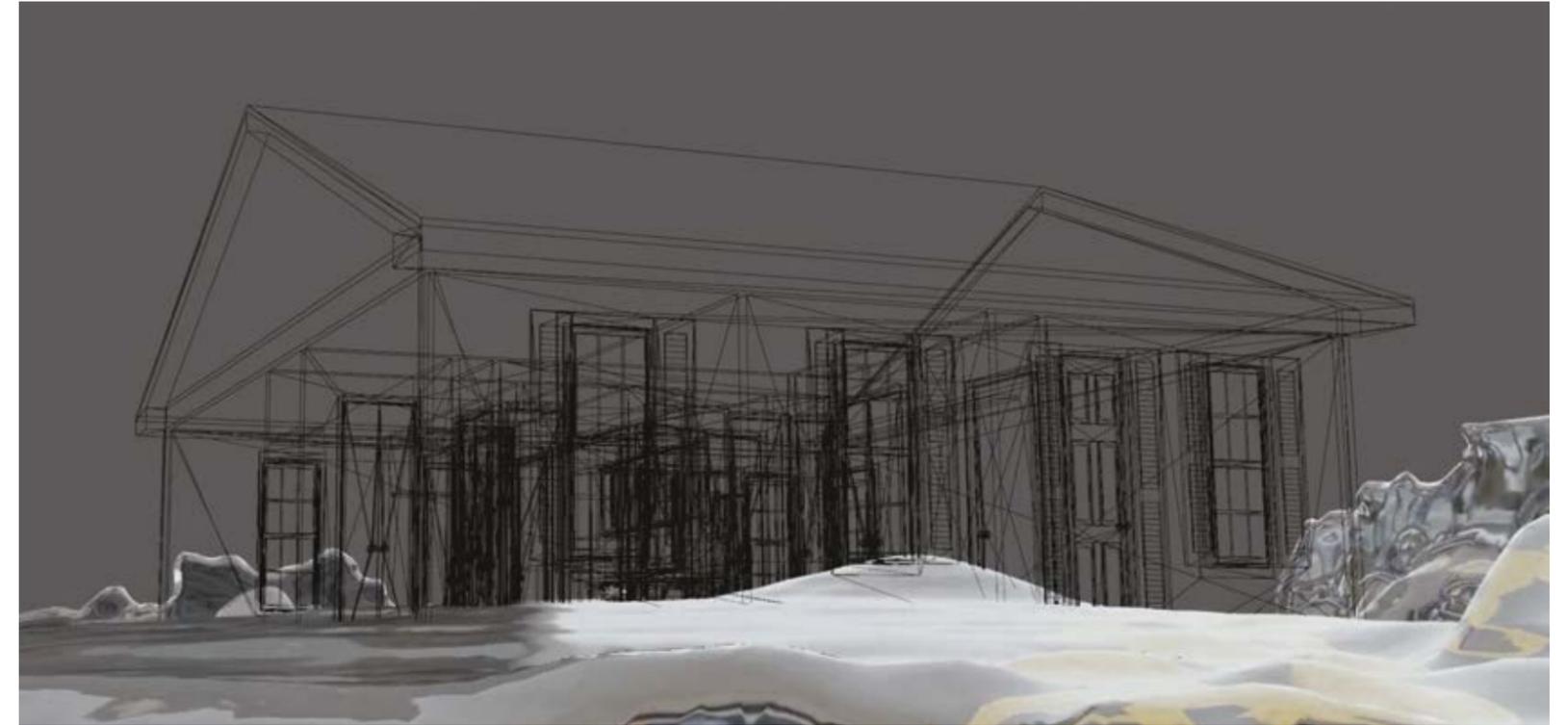
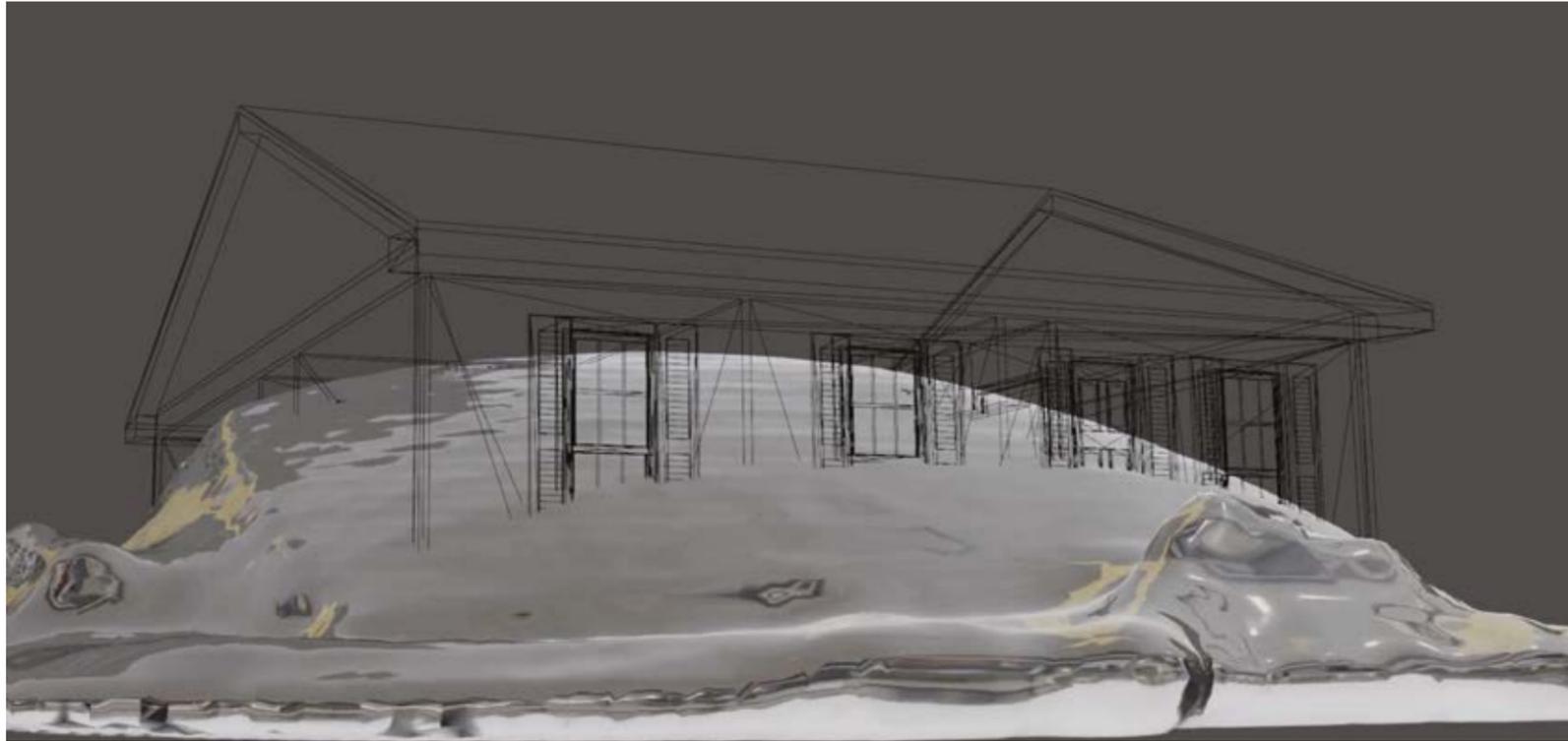
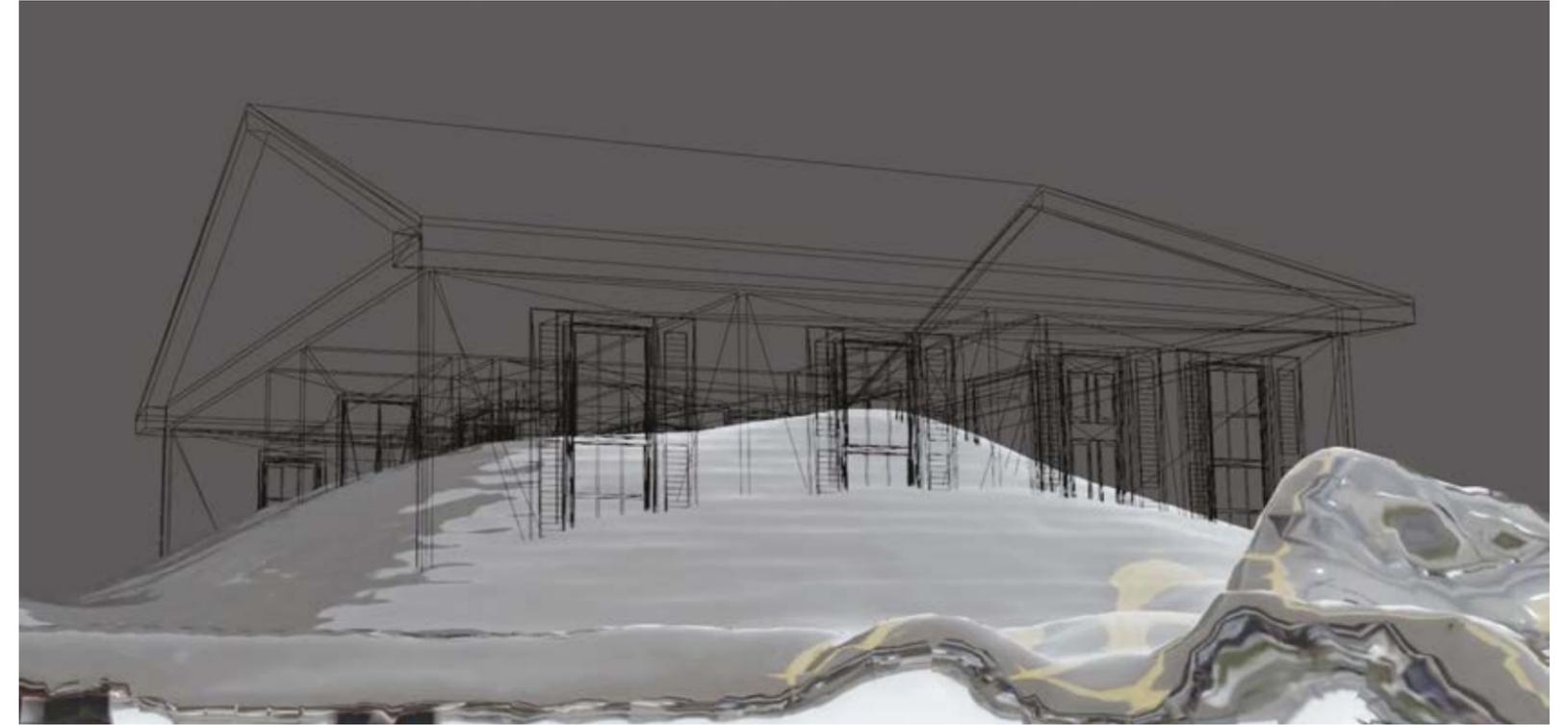
Evim Evim Güzel Evim isimli bu video işinde evin yavaşça erimesi, ev kavramının kişisel değeri üzerine yapılan bir yorumdur. Bu yavaşlık aynı zamanda değer kaybının zamana yayılmasını göstermek ister. Erime sonrası kalan ev iskeletleri, yok olmak için zaman harcarsa bile kaybedemediği bazı değerlerdir. Videoda gözüken eriyen tabakanın yansıması bu biçilen değersizlik ile yüzleşmeyi, seçilmiş olan renkleri ise nötrlüğü temsil eder. Her ne kadar kişisel bir bakış açısı olsa dahi bu özel kimliğinin kaybını gösterirken aynı zamanda durumun farkındalığını bilincinde tutar.

Home has different connotations for each person. The concept of home is mostly situated within a framework of value, it is valued, and even if it is not, it still has a special place. Still, the concept of home is meaningful for everyone, on the contrary, it may increasingly lose its value for some. Yet sometimes even as it loses its value, it cannot completely disappear.

In this video work called *Home Sweet Home*, the slow melting of the house is a commentary on the personal value of the concept of home. This slowness also aims to show how this loss of meaning extends over time. The house skeletons that are left after everything else is melted, stand for the value that home retains, even after all the time spent on making it disappear. The reflection of the melting layer seen in the video represents a confrontation with this assessed worthlessness, and the colors chosen represent neutrality. Although from a personal point of view, the video shows both the loss of home's special place and an awareness of the situation.

Evim Evim Güzel Evim | Home Sweet Home, 2022
Video | Video
Değişebilen Ölçüler | Variable Dimensions

Ali Kanal

1988, İzmir

Dokuz Eylül Üniversitesi, Güzel Sanatlar Fakültesi, Heykel Bölümü

Dokuz Eylül University, Faculty of Fine Arts, Department of Sculpture

Bu projede, terk edilmiş ve yıkılmış, eski İzmir Sümerbank Fabrikası'nı odak merkezine koyarak, yaşam ve ölüm arasındaki ilişkiyi alanda kaderine terk edilen ağaçlar üzerinden gözlemlemeye çalışıyorum. Ağaçların liminal mekân ile kurduğu ilişki yeni bir araf karakteri ortaya çıkarırken, insana ait izlerin ve kalıntıların arasında, bölgedeki yaşamın devamlılığını sağlayan bitkilerin çevresiyle gerçekleştirdiği uyum; habitatın da değişmesine neden oluyor. Ağaçların ölü bedenleriyle bir insan bedeni arasındaki tuhaf benzerlik mekânın hafızasına dair önemli ipuçları sunuyor. 1953 senesinden itibaren aktif üretim faaliyetlerini sürdüren İzmir Sümerbank Fabrikası, 2001 yılı itibari ile kaderine terk edilmiş, katmanlaşarak büyüyen hafızasına, kendi habitatında yaşamayı sürdüren ağaçlar ve bitkiler eşlik etmeye başlamıştır. Döneminde Türkiye Cumhuriyeti'nin sosyal devlet politikaları neticesinde kurulan ve yerli üretimin önemli bir adımı olan Sümerbank fabrikalarının değişen politikalar neticesinde kapanışı ve kaderine terk edilişi, sadece ülkenin geleceğini etkilememiş, bunun yanı sıra bu bölgelerdeki yaşamı da doğrudan etkilediği görülmüştür. Terk edilmiş Sümerbank fabrikasına ait alanda yaşamaya devam etmeye çalışan her canlı türü kaderini habitatın değişkenlerine değil, devlet politikalarına göre geliştirdiği görülmektedir.

In this project, I am trying to observe the relationship between life and death through the trees left to their fate by putting the old abandoned and demolished İzmir Sümerbank Factory in focus. While the relationship of trees with the liminal space reveals a new character of purgatory; the harmony the plants, which ensure the continuity of life in the area, have created with their surroundings, among the traces and left overs of human beings, also changes the habitat. The strange similarity between the dead bodies of trees and a human body offers important clues to the memory of space. The İzmir Sümerbank Factory, which had been continuing its active production since 1953, was abandoned to its fate as of 2001, and the trees and plants that continue to live in its own habitat began to accompany its layered memory. The closure and abandonment of Sümerbank factories - which were an important step in domestic production, established as part of the social state policies of the Republic of Turkey at the time - as a result of changing policies, did not only affect the future of the country, but also directly affected the life in these areas. It is seen that every species that tries to continue to live in the area belonging to the abandoned Sümerbank Factory changes its destiny according to the state policies, not the variables of the habitat...

Araf Ağacı Serisi 01-02 | Limbo Tree Series 01-02, 2022

Fotoğraf | Photography

Forex üzerine C-Print baskı | C-Print on forex

100 x 150 cm

Begüm Çelik

1998, İzmir

Sabancı Üniversitesi Görsel Sanatlar ve Görsel İletişim Tasarımı Bölümü

Sabancı University, Department of Visual Arts and Visual Communication Design

Eser, kişilerin hayatın olağan akışında karşılaştıkları haber kaynaklarına atıfta bulunuyor. Bu karşılaşmanın kasıtlı olduğu kadar tesadüfi de olabileceği, bilgisayardaki sözde-rastlantısallık üzerinden irdeleniyor. Şans ile oyun oynayan iş, hem yazar hem okuyucu kimliğine bürünmüş öznesine, o gün yazılmış, ancak o güne kadar hiç yazılmamış bir haber sunuyor. Bunu yaparken şansa çok temelde ilişkilendirdiğimiz zarları kullanıyor ve izleyicisine zar attırıyor. Kırkı beyaz biri kırmızı olmak üzere toplamda 41 zar üzerine kurulu “rastlantısallık”, bilgisayar sistemlerinde ulaşamadığımız ancak taklit edebildiğimiz bu kavrama alternatif bir yapı olarak karşımıza çıkıyor. Zarların sayıları, altı farklı haber sitesinde o sırada bültende bulunan hangi haberin sunulacağını belirliyor. Ancak haberin orijinali değil, yapay zeka tarafından tekrar üretilmiş bir versiyonu izleyici tarafından okunuyor. İşin öznesi haberin seçimi ve tekrar yazılma süreci parametrelerini belirlerken, iş de öznesiyle arka planda oynamaya devam ediyor. Sanatçı kendini de dahil ederek kurguladığı sahnede, *Şansına Yazar*, izleyici ve kendi arasında “olağan bir tutkuyla düpedüz kendiliğinden” ortaya koyulan bir oyun sergiliyor.

The work refers to the news sources that people encounter in the course of ordinary life. The fact that these encounters can be accidental as well as intentional is addressed through the pseudo-randomness of the computer. Playing with luck, the work presents its subject, who impersonates both the writer and the reader, with a news item that was written on that day, but has never been written until that day. In doing so, it uses dice, which we associate with luck, and makes the audience throw the dice. The “randomness” based on 41 dice, forty of which is white and one is red, appears as an alternative structure to this concept, which we cannot reach in computer systems but can imitate. The numbers on the dice determine which news that are present in six news sites at the time, will be presented. However, not the original news, but a new version reproduced by artificial intelligence is read by the audience. While the subject of the work determines the parameters of the selection and rewriting process of the news, the work continues to play with its subject in the background. On the stage that the artist has built including herself, she presents a play that is performed “with an ordinary passion, simply spontaneously” by *Chance the Writer*, audience and herself.

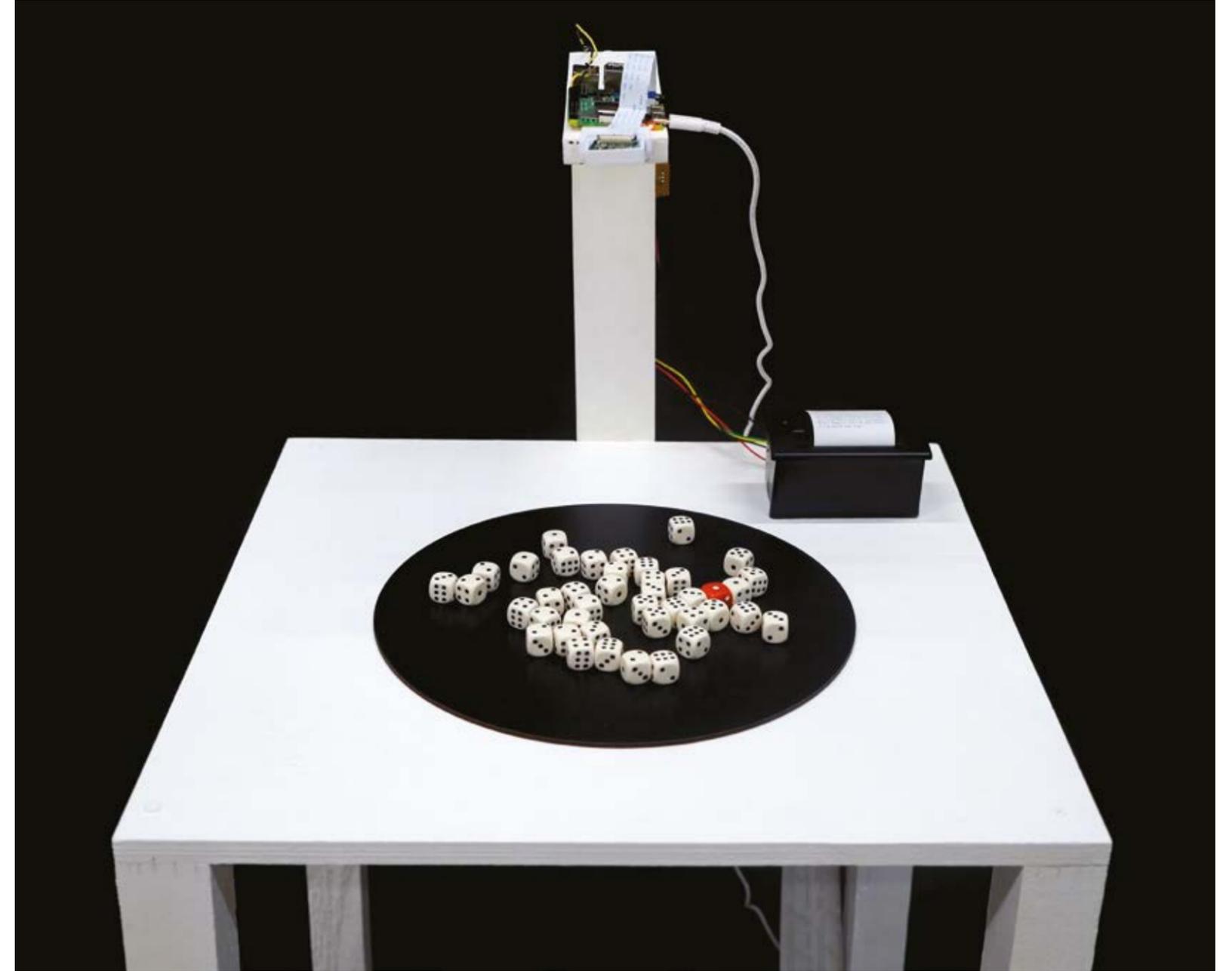
Şansına Yazar | Chance the Writer, 2022

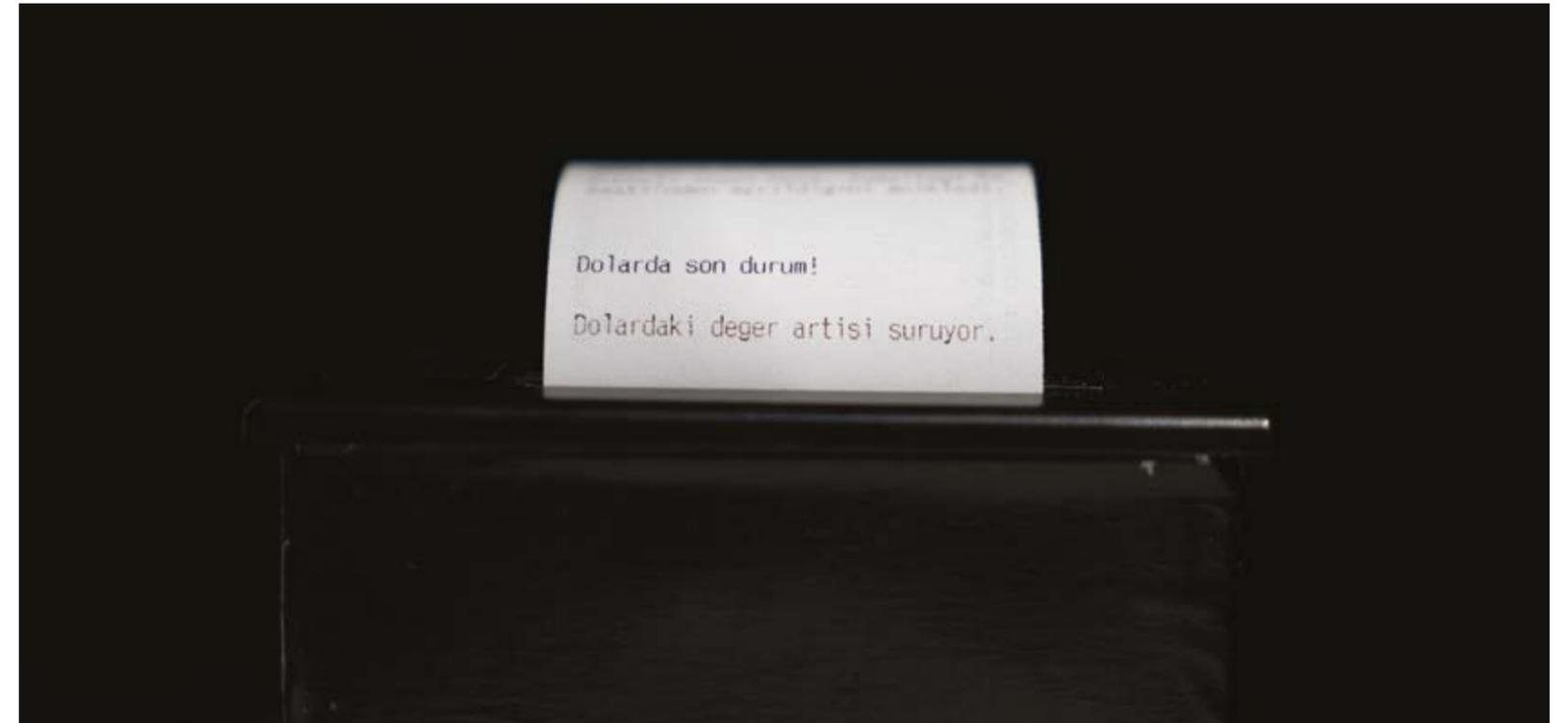
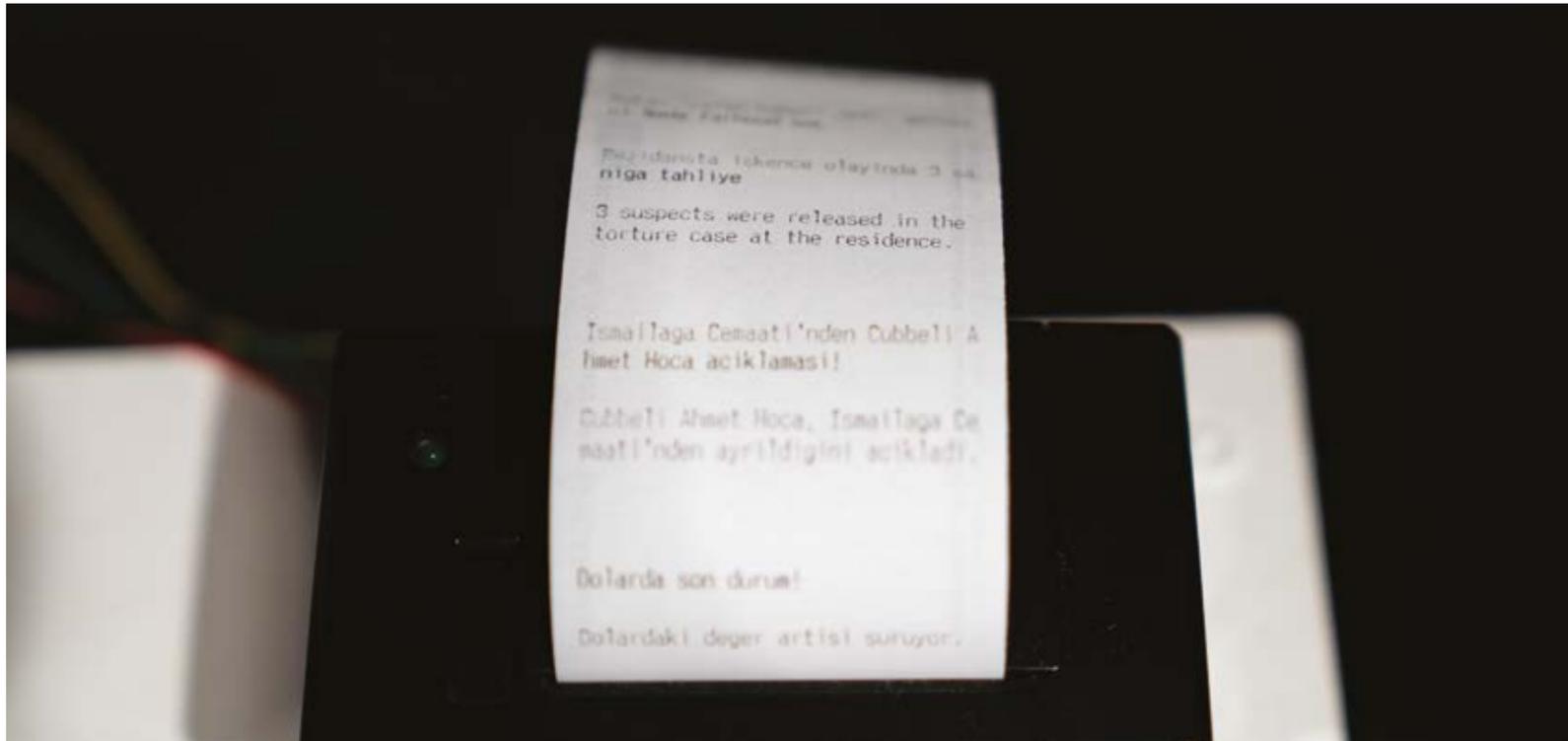
Etkileşimli Enstalasyon | Interactive Installation

Mikrodenetleyici, Kamera, Termal Yazıcı, Yapay Zeka Yazılımı, Zarlar, Altı Farklı Haber Sitesi | Microcontroller, Camera, Thermal Printer, Artificial Intelligence Software, Dice, Six Different News Portals

133 x 50 x 50 cm

Fotoğraf | Photo: Begüm Çelik

Betül Sertkaya

1991, Ankara
Hacettepe Üniversitesi, Güzel Sanatlar Fakültesi, Resim Bölümü
Hacettepe University, Faculty of Fine Arts, Department of Painting

Post-Truth Çağı'nda genel kitlenin gerçeklik olarak atfettiği şey, absürtlüğün şekillendirdiği bir yaşam haline gelmiştir. 'Meditasyon A.Ş.', yaşanan çağda, sürekli maruz kalınan yalanlar içerisinde, neredeyse tüm hayatın karikatürize hale gelmesinin absürtlüğü karşısında sanat yapıtı üretmenin ironisi aramış ve iyi hissetmeye odaklanmış insanın kaçındığı 'gerçeklik', ironik bir dil ile sunulmuştur. Kaçış illüzyonuna düşen bireylere, hakikatin önemsizleştiği bu çağda uyanık kalma fikri yöneltilmiştir.

In the Post-Truth Age, what the general mass attributes to as reality has become a life shaped by absurdity. 'Meditation' sought the irony of producing a work of art in the face of the absurdity of almost the entire life becoming caricatured, within the lies that are constantly exposed. The 'reality' that people avoid is presented with an ironic language. The idea of staying awake in this age has been directed to individuals who fall into the illusion of escape.

Meditasyon AŞ | Meditation Inc., 2022
Video | Video
05:30

Günümüz koşullarında, hızlı ve kolay tüketilebilen imajlar ve “şeyler” dünyasında ve gösteri histerisinin doruklarında, göstermeden göstermenin ironisi aranmıştır. Kişisel anılar anonimleştirilerek dökümente edilmiştir. Bu dokümantasyon sanatçının kişisel tarihinden izler taşısa da, bu bireysellik toplumsal hafızadan bağımsız değildir. Retinal olan estetik anlayışından uzak kalınarak, izleyiciye hayal kurması için boşluklar vermek, projenin temel motive kaynaklarındandır.

In this era which society surrounded by the consumerism and spectacle histeria, artist want to show things without no showing. Personal memories are anonymized and documented. Although this documentation bears traces of the artist's personal history, this individuality is not independent of social memory. One of the main motivations of the project is to provide spaces for the viewer to dream, while staying away from the retinal aesthetic understanding.

Anılar bunlardan yapılmıştır | Memories are made of these, 2022
Video | Video
5 Kanallı Tipografik Animasyon | 5 Channel Animated Typography
01:58, 02:08, 00:49, 00:53, 00:49

rüzgar

kardan adam

bahçe duvarı

merdiven

kardeşim

deniz

kum

ben
babam

kardeşim

dere

duvar

kuş

annem

kardeşim

cami

ev

ev

ev

annem ben

araba

araba

araba

ağaç

k a r

Buğra Erol

1986, Adana
Yeditepe Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi Plastik Sanatlar ve Resim Bölümü
Yeditepe University, Faculty of Fine Arts, Plastic Arts and Painting Department

Üretirken kendimi en özgür hissettiğim; kaygılardan ve düşüncelerden sıyrılıp bilinmeze doğru ilerlediğim alan kesinlikle defterlerim. Bu çalışmalarım diğerlerinin aksine bir fikir etrafında şekillenmediği için ne aradığımı veya neyi bulduğumu tam olarak bilemiyorum fakat bazı gerçek hikayelerin film olarak karşımıza çıkması gibi ben de bazı çizimlerimi sonrasında büyük tuvallere uyguluyorum.

My notebooks are definitely the one place where I feel most free, where I get rid of worries and thoughts and move towards the unknown while producing. Since these works of mine are not shaped around an idea unlike the others, I don't know exactly what I was looking for or what I found, but just like some real stories we come across in movies, I then apply some of my drawings to large canvases.

O Ev Çok Uzak (Taslak) | That House Is Very Distant (Draft), 2021
Çizim | Drawing
Kağıt üzeri rapido ve marker | Rapido and marker on paper
20 x 15 cm

O Ev Çok Uzak 01 | That House Is Very Distant 01, 2022
Resim | Painting
Tuval üzeri akrilik | Acrylic on canvas
170 x 130 cm

Aradaki Boşluk Serisi 01 | The Space Between Series 01, 2022
Çizim | Drawing
Kağıt üzeri rapido ve marker | Rapido and marker on paper
29 x 21 cm

Çok Uzak O Yaz 01 | That Summer is very Distant 01, 2022
Resim | Painting
Tuval üzeri akrilik | Acrylic on canvas
170 x 130 cm

Cemil Olgun Can

1993, İstanbul

Akdeniz Üniversitesi Güzel Sanatlar Bölümü, Heykel Bölümü

Akdeniz University, Faculty of Fine Arts, Department of Sculpture

En basit anlamı ile yaşanılan yer olan ev, insanın içeri ve dışarı arasındaki sınırlarını oluşturan, barınma, sığınma, korunma gereksinimlerini karşıladığı ve sadece fiziksel olarak ele alınamayacak bir mekandır. Aynı zamanda maddi bir yapı olan evin niteliği çağlar boyunca kentler ile birlikte dönüşümüne devam etmiştir. Günümüzde ise artık sadece barınılan yer olmanın ötesine geçerek ve tüm sınıflar için öznenin yitirildiği farklı bir yapıda olan ev kavramı karşımıza çıkmaktadır. Sayısızca kez isteğe ve ihtiyaca göre değiştirilen imar planlamaları, yasalar ile günümüz kentlerinde önüne geçilemeyen bir büyümeye tanık olmaktadır. Sonraki nesillerinde bir parçası olacağı yaşadığımız kentlerin kimlikleri rant uğuruna yok edilirken, bu yeni planlanan kent imgesine uzun yıllar maruz kalmaya zorlanmaktayız. Varoş olarak tabir edilen bölgelerle birlikte gecekondular kent içerisindeki sosyal yaşamın en yoğun olduğu bölgelerin kentsel dönüşüm veya başka başlıklar altında yıkılarak çok daha yeni ve iyi olduğu iddia edilen yeni bir yaşam tarzı bizlere sunulmaktadır. Geçmişten gelen değerlerimize uzak ve sosyal ilişkilerimize zararlı olan bu yeni önermeye eleştirel bir çerçeveden bakmaktayım. Günümüz dünyasında insanın, benim gözümde kent içerisindeki olan yeri sorgulanırken, geleneksel ve doğal yaşamı yıkıp yerine oldukça sosyal bir kent yaşamı vaat eden bu yeni mega yapıların, şehirlerin içerisinde insan ne kadar yalnız kalmıştır? sorusuna cevap aramaktayım.

In its simplest sense "home" as the place where we live, is a place that forms the boundaries between inside and outside, meets the needs of shelter, refuge and protection, and a place that cannot be thought of only physically. Being, at the same time, a physical structure, the attribute of home has continued to be transformed through the ages with the cities. Today, however, before us appears a concept of home, which goes beyond just being a place of shelter and which has a different structure where subjectivity is lost for all classes. We are witnessing an unstoppable growth in today's cities with zoning plans and laws that have been changed countless times according to demand and need. While the identities of the cities we live in, of which the next generations will be a part, are destroyed for the sake of profit, we are forced to be subjected to this newly planned city image for many years. A new lifestyle, which is claimed to be much newer and better, is presented to us by demolishing the slums and the so-called ghettos, areas with the most intense social life in the city, under the premise of urban transformation. I take a critical look at this new proposition, which is far from our values of the past and harmful to our social relations. While questioning, from my point of view, the place of people in the city in today's world, I try to answer the question "How lonely must people be in these new mega-structures, cities, which demolish traditional and natural life and promise a very social city life?"

Yalnız Tüneyiş | Perching Alone, 2022

Heykel | Sculpture

Asfalt, ip, metal, karton, tuğla, ahşap, plastik | Asphalt, rope, metal, cardboard, brick, wood, plastic

155 x 14 x 13 cm

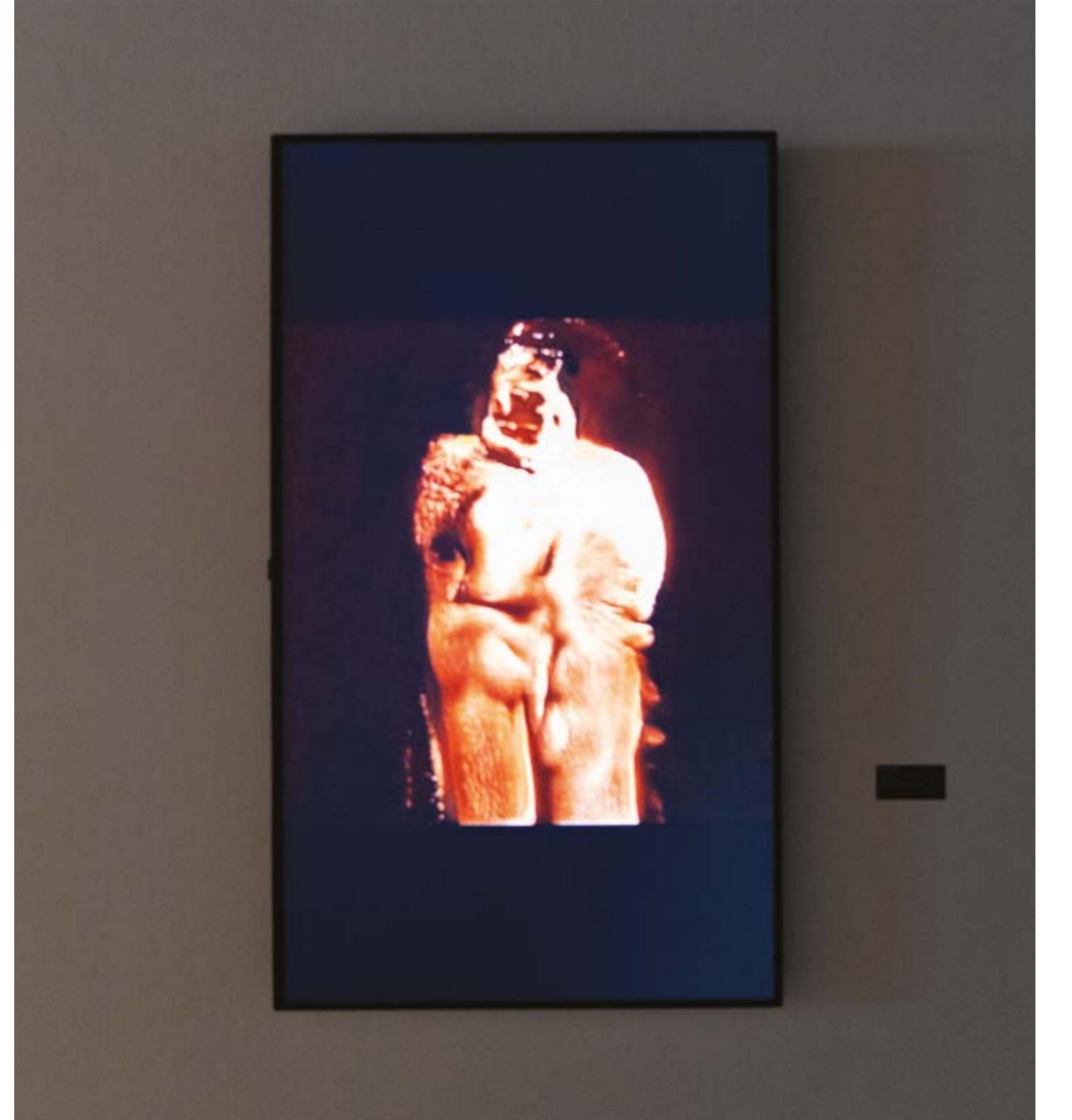
Dilara Başköylü

1992, İstanbul
Koç Üniversitesi İnsani Bilimler ve Edebiyat Fakültesi, Medya ve Görsel Sanatlar Bölümü
Koç University, Faculty of Social Sciences and Humanities, Department of Media And Visual Arts

Kadın vücudunun geçirdiği değişim ve dönüşümlerin alegorik bir temsilidir. "Morphing Flesh" videosu, özel bir veri seti ve yapay zeka algoritmaları ile oluşturulur. Belirli bir sayıdaki orijin gen içeren özel bir veri kümesinden yeniden oluşturulur. Bu kökenler, makine eğitimi yoluyla gizli uzayda birbirleriyle etkileşime girer, daha sonra enterpolasyona tabi tutulur ve görüntüler birbirine dönüşür.

It is an allegorical representation of the changes and transformations of the women's body. "Morphing Flesh" video is generated with a custom dataset and by artificial intelligence algorithms. It is regenerated from a custom dataset which includes a certain number of origin genes. These origins interact with each other in latent space through machine training, then exported images are interpolated and they morph to each other.

Dönüşen İnsan | Morphing Flesh, 2021
Video | Video
0:59

Elif Özen

1987, İzmir
Dokuz Eylül Üniversitesi, Güzel Sanatlar Fakültesi, Resim Bölümü
Dokuz Eylül University, Faculty of Fine Arts, Department of Painting

Resimlerim çoğunlukla ev ortamında veya geçiş manzaralarında yakalanan, hafızamızdan kesitleri veya basit gözlem eylemini gösterir. Dört duvar arasına sıkışmış sessizliğin sesi hiç bu kadar yüksek olmamıştı. Klostrofobik.

Elimi ruhumun derinliklerine sokarsam hiçbir şey bulamayacakmışım gibi hissediyorum. Yaşadığım farkındalık tarif edilemez. Tanıştığımızda yüzler değişiyor. Onların yalnızlığı benimkine mi yansıyor? Garip bir sessizlik var. 'Uyku' adlı eser huzursuz edici köksüzlük duygusunun, yalnızlığın zihinsel yükünün ve tanıdık olmayan yerlere sürekli aidiyet arayışının samimi ve duygusal bir görsel keşfe açılan penceredir.

My paintings show fractions of memory or the act of simple observation, mostly captured in domestic surroundings or in transitional landscapes. Enclosed between four walls, the sound of silence never seemed louder. It's claustrophobic.

I feel like if I dig my hand deep into my soul, I will find nothing. The awareness I am experiencing is unspeakable. Faces change when we meet. Is their solitude reflected in mine? There is an awkward silence. 'Sleep' is the window to an intimate and emotional visual exploration of the disturbing sense of rootlessness, the mental burden of loneliness, and the constant search for belonging to unknown places.

Uyku | Sleep, 2020
Çizim | Drawing
30 parça kağıt üzerine bromil baskı | Bromoil print on paper
30 pieces
100 x 173 cm

Emre Çalış

1988, Muş
Hacettepe Üniversitesi, Güzel Sanatlar Fakültesi, Resim Bölümü
Hacettepe University, Faculty of Fine Arts, Department of Painting

Görülmeyen ama hissedilen edilen insanla ilişki içinde olan görselleri çoğaltmaya çalışırsam neler bulabilirim sorusunu kendime sürekli hatırlatıyorum. Çevresine hayal edilemeyecek etkide bulunan bir canlının izlerini her yerde görmek mümkün. Her yerdeyiz ve sürekli çevremizi değiştiriyoruz. Bu değişimde en çok kullandığımız çevresel etkilerden birinin sınır koymak, sınırlandırmak olduğu kanaatindeyim. İkinci planda olduğumuz ama varlığımızı her daim hissettiren bu tasarım şeklini en basit anlamıyla ele almaya karar verdim. Bir mekânı ikiye bölmek, araya set çekmek, duvar örmek ve sahiplenmek. Herkesin gözünün önünde olan değersiz bir alanın bölünmesidir. Bu konuda Lefebvre şunu söyler: "Mekân her şeyi söylemez. Özellikle yasağı söyler". Değerlilik ya da değersizlik anlayışını es geçerek sürekli kendini, temsil ettiği kişiyi hatırlatan bir sınırlandırma.

I constantly remind myself of the question of what I can find if I try to reproduce images that are not seen but are felt, that have a relationship with people. It is possible to see everywhere the traces of a creature that has an unimaginable effect on its environment. We are everywhere and we are constantly changing our environment. I believe that one of the things we use most in this affecting change is to draw borders, to limit. I decided to treat this design, in which we are in the background, but which also always makes our presence felt, in its simplest sense. To divide a space into two, to set a barrier, to build a wall and to own it, is the division of a worthless space that is in front of everyone. On this subject, Lefebvre says: "Space does not tell everything. It specifically tells what is forbidden". A limitation that, bypassing the notion of worthiness or worthlessness, constantly reminds one of itself, and the person it represents.

HABİTAT | HABITAT, 2021
Resim | Painting
Tuval Üzerine Yağlı Boya | Oil on Canvas
100 x 150 cm

Ferhat Tunç

1993, Kütahya
Marmara Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi, Resim Bölümü
Marmara University, Faculty of Fine Arts, Department of Painting

Biçimbilimsel olarak bir yazı üzerine yapılan her inceleme, öncelikle bu yazının en ufak birimi olan harflerin bir araya getirdiği anlamlar üzerine odaklanır. Yan yana dizilen grafik birimlerin işaret ettiği göstergeler düşüncenin bir parçasına karşılık gelen temsilleri üretir. Ferdinand de Saussure'den bağımsız düşünemeyeceğimiz biçimbilimsel yaklaşım, düşünür için bir yapıdır. Bu yapı, fiziksel dünya içerisindeki göstergeleri yalnızca metodolojik anlamda ele alarak ilişkisel bir bütünlük biçimi önerir. Bir metni incelediğimizde, harfleri oluşturan grafik birimlerin yan yana kullanımı biçimbilimsel bir birliktelik oluşturur. Bu harflerin klasik kullanımı yazınsal biçimi sağlarken aralarındaki ilişkinin bozulması ise dolaylı temsilin sekteye uğramasına neden olmaktadır. Burada "dolaylı temsil", Jacques Derrida'nın "yazı yazma eylemi" için kullandığı bir terim olarak karşımıza çıkar.

"Yazı yazma eylemi" daha önce algısal olarak sahip olduğumuz bazı işitsel ya da biçimsel anlamları çağrıştıran, harflerin bir yüzeyde bir araya gelmesi ile oluşan tümcül bir yapıdır. "Ne Yazmak İstersin?" yerleştirmesinde yer alan klavyede anlam ve harf arasındaki ilişki tekrar düzenlenmiştir. Eserle etkileşimde bulunan kişilerin yazdıklarından oluşan metinler her tuşa basma eyleminde yazılan ile ekrana yansıyan arasında çelişik bir durum yaratır. Örneğin "A" harfine basan biri ekranda "Z" harfini görür. Bu eylemde, dolaylı bir temsil oluşumu sağlayan yazının harfler ile ilişkisi bozulmuştur. Tüm harfler anlamlı bir bütüne karşılık gelmeyecek şekilde yeniden düzenlenmiştir. Her harfin yan yana gelerek sağladığı kelimeler artık temsilsiz ve düzensizdir. Yazı yazma eyleminde yapısalıcı biçimin ve düşüncenin bağıntısal ilişkisi zımni bir durum yaratırken düşünceyi de sekteye uğratır. Bu haliyle her türlü göstergenin anlamı ortadan kalkmış ve her harf plastik bir öğeye dönüşmüştür.

Ne yazmak istersin? | What would you like to write?, 2022
Etkileşimli Enstalasyon | Interactive Installation
Klavye, bilgisayar, projeksiyon | Keyboard, computer, projector
Değişebilen Ölçüler | Variable Dimensions

Gizem Candan

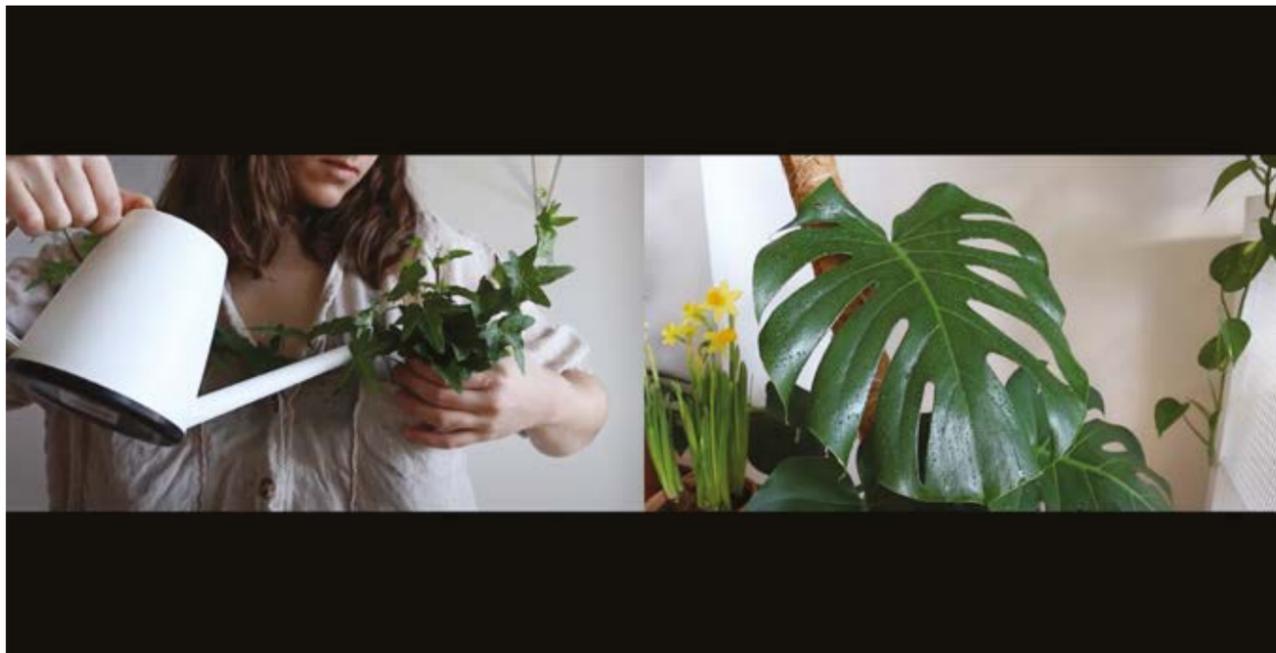
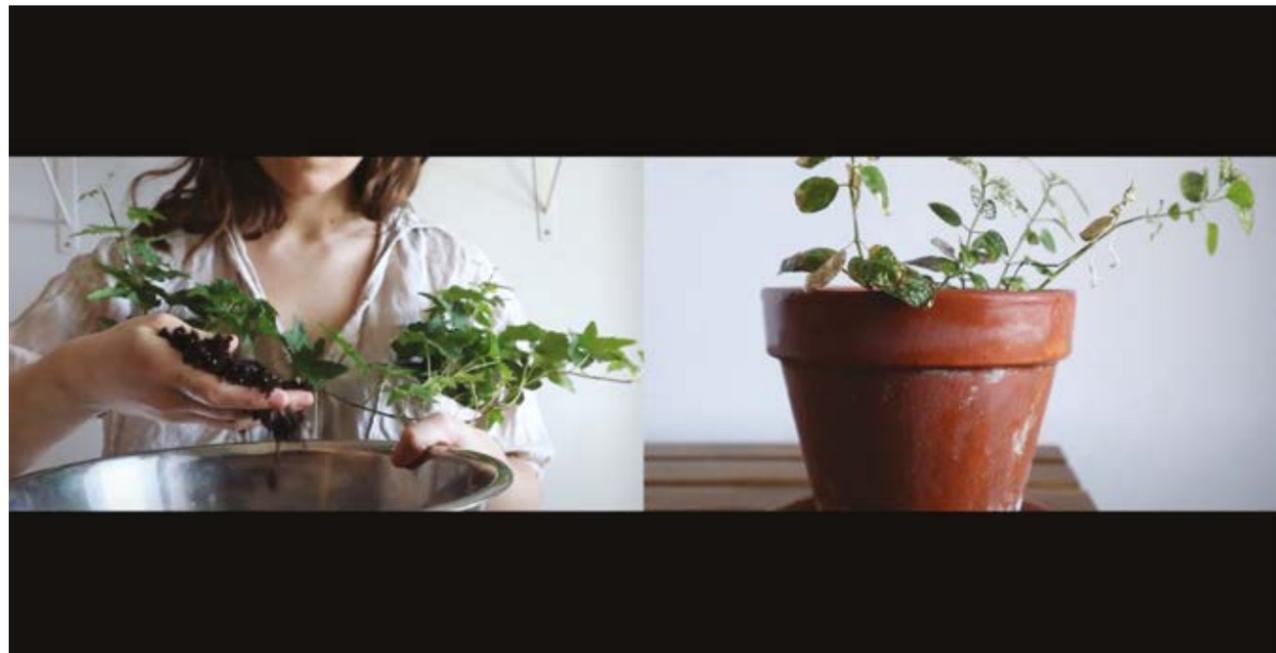
1996, İstanbul
Yeditepe Üniversitesi ,Güzel Sanatlar Fakültesi, Plastik Sanatlar ve Resim Bölümü
Yeditepe University, Faculty of Fine Arts, Plastic Arts and Painting Department

Özellikle son dönem çalışmalarımnda, pandemiden kısa bir süre önce farkındalığının artmaya başladığı doğa ve insan çatışması ve bunun yarattığı anksiyete üzerine yoğunlaşıyorum. Çağdaş toplumun bir parçası olmanın zorluklarını tecrübe ederken, doğadan uzaklaşmanın getirdiği ve yaşamımızın her alanında hissettiğimiz endişe halini gözlemliyorum. Bu anksiyete halini insanın doğaya müdahalesi ile birlikte, egemen insanlık ve ekoloji arasındaki çatışmayı inceleyerek ele alıyorum. Doğanın bir parçası olduğumuzu hatırlamak ve deneyimlemek için suya, toprağa, canlı ve cansız nesnelere daha yakın olmamız ve çevremizdekilerin farkına varmamız gerektiğine inanıyorum. Pandemi dönemi ile birlikte ise artan gelecek kaygılarımız, yaşam alanlarımızı sorgulama ve modern insan olarak kendimizi bu alanlarda yeniden konumlandırma çabamızı keşfetmeye başladım. Pandemi döneminde birçok insan gibi sahip olmaya başladığım ev bitkileri, ben de “doğayı evcilleştirme” hissi uyandırdı. Eve kapanılan bu dönemde, yeşili eve getirme eylemi, doğa ve insan ilişkisini tekrar sorgulamama yol açtı. Evcilleştirilen bu bitkiler, insan ile nasıl bir ilişki kurabiliyor ve ne ölçüde insanın doğa ile kuracağı bağı tatmin edebiliyor?

Especially in my recent works, I focus on the conflict between nature and humans, and the anxiety caused by this, something about which my awareness started to increase shortly before the pandemic. While experiencing the difficulties of being a part of contemporary society, I observe the state of anxiety that comes with being away from nature, that we feel in every aspect of our lives. I address this state of anxiety by examining the conflict between the dominant humanity and ecology, alongside human intervention in nature. I believe that in order to remember and experience that we are a part of nature, we need to be closer to water, earth, living things and non-living objects, and notice our surroundings. With the pandemic, I started to discover our increasing concern for the future, our efforts to question our living spaces and to reposition ourselves in these places as modern people. The houseplants that I, like many other people during the pandemic, started to acquire made me feel as if I was “domesticating nature”. In this confined period, the act of bringing greenery home made me question the relationship between nature and humans again. What kind of a relationship can these domesticated plants establish with humans and to what extent can they satisfy the bond that humans need to establish with nature?

Çok ağırdı, hareket edemedim. | It was too heavy, I couldn't move., 2022
Video | Video
7:54

İrem Sezer

1998, Giresun
Hacettepe Üniversitesi, Güzel Sanatlar Fakültesi, Heykel Bölümü
Hacettepe University, Faculty of Fine Arts, Department of Sculpture

Kulaktan Kulağa isimli video- performans, aynı isimle bilinen ve kalabalık bir biçimde oynanan çocuk oyununu, kişinin kendi kendine diyaloga girip oyunu oynamaya çalıştığını göstermektedir. Burada diyalogun öksürme eylemi olarak kullanılması, kendi içinde ve diğer insanlarla olan iletişimi "hastalıklı ve sorunlu bir diyalog" olarak anlatma çabasıdır. Kendileri olarak görülen bu kişiler aynılıklarının yanı sıra farklılıkları da taşıması günümüzdeki bireyi temsil etmektedir. Bu bedenler kim olduklarının dışında sadece birileridir, farklı olsalar da aynılardır.

The video-performance called *Chinese Whispers*, the namesake of which is the children's game played as a group, shows a person trying to play the game by entering into a dialogue with herself. The use of dialogue as an act of coughing here is an attempt to describe communication within oneself and with other people as "diseased and problematic." The fact that these people, who are seen as themselves, have differences as well as similarities, represent today's individual. These bodies, other than who they are, are just someone; they are the same even though they are different.

Kulaktan Kulağa | Chinese Whispers, 2022
Video | Video
01:39

Lalin Mercan

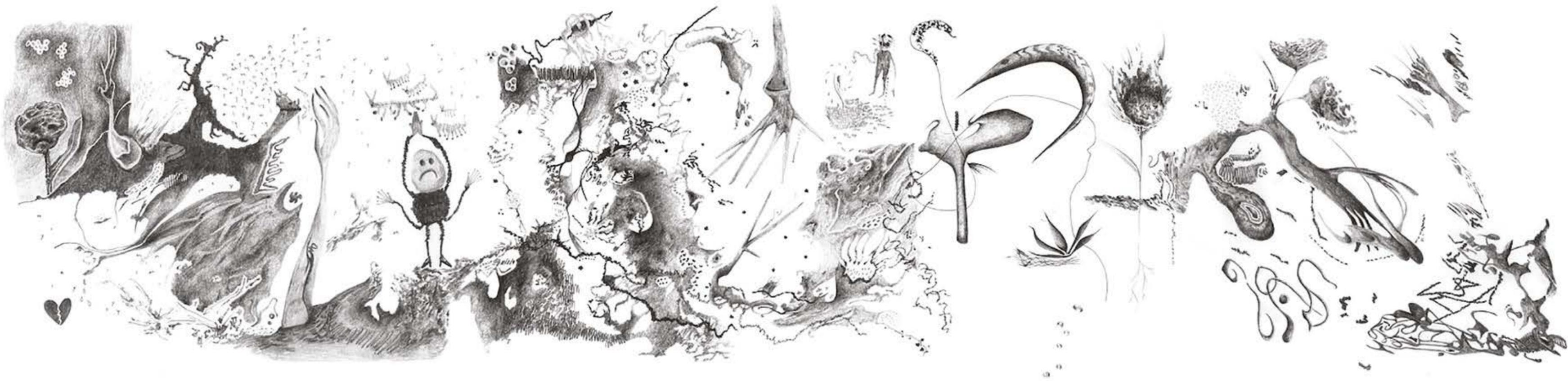
1992, İstanbul
Goldsmiths University of London Bileşik Sanatlar
Goldsmiths University of London, Combined Arts

İsmini Melih Cevdet Anday'ın *Tanıdık Dünya* isimli kitabından alan seri belirli bir anlamı iletmekten ziyade, izleyenin anlam ile ilişkisini dönüştürmeyi hedefler. Evvelden taslağı olmayan otomatik çizimler, herhangi bir düşünceye bağlı kalmadan bilinç akışının içinde çeşitli olasılıkların peşinden giderek oluşur. Böylelikle kendiliğinden var olanın ihtimallerini araştırır. Yanılsamaların, rüyaların ve zamanı yavaşlatan yolculukların izleri gerçekliğin toprağa ekilip, yeniden bedenlenmesi ile belirginleşir. Seride anlatılan hikaye alışıldığı üzere tek bir kahraman içermez. İnsan merkezde değildir, aksine Doğa-Tanrının yalnızca bir uzvu, sürekli değişmekte olanın bir parçasıdır.

The series, named after Melih Cevdet Anday's book *The Familiar World*, rather than conveying a specific meaning, aims to transform the viewer's relationship with meaning. Without drafts, automatic drawings are formed by following various possibilities in the stream of consciousness without being tied to any specific thought. In this way, they investigate the possibilities of the self-existent. The traces of illusions, dreams and journeys that slow down time become evident with the planting and reincarnation of reality. The story that is told in the series does not include a customary, single protagonist. People are not at the center, but on the contrary they are only a limb of Nature-God, a part of what is constantly changing.

Tanıdık Dünya 01-02 | Familiar Earth 01-02, 2022
Çizim | Drawing
Karışık Teknik | Mixed Technique
32 x 124 cm

Nazif Can Akçalı

1996, Manisa

Sabancı Üniversitesi, Görsel Sanatlar ve Görsel İletişim Tasarımı bölümü

Sabancı University, Department of Visual Arts and Visual Communication Design

Gözümü açtığımdan attığım adıma; ısırdığım lokmadan kullandığım deterjana, zihnim aşırı birikmiş bilgilerle beni sarmalamış durumda. Sürekli yediğim yiyeceklerin kalitesini göz önünde bulunduruyor, neyi nasıl yiyeceğimi planlıyor, hasta olmaktan korkuyor, zararlı maddeleri araştırıyor, daha iyi bir vücut için sürekli egzersiz yapıyor, ne zaman uyuyacağını düşünüyor, çevresel faktörlere karşı mücadele veriyor, yaşlanmak istemiyor, daha sağlıklı ve genç kalmayı hedeflerken kendimi bitiriyorum. Ben bir Orthorexia nervosa hastasıyım.

Orthorexia nervosa, kişinin sağlıklı beslenme ve yaşam hakkında edindiği bilgileri takıntılı bir boyuta taşıyarak ulaştığı psikolojik bir rahatsızlık olarak tanımlanabilir. Orthorexia nervosa bir birey için günümüz dünyasında yaşamak çok da kolay değildir. Bu bireyler, sürekli gelecek öğünleri planlar, doğal ürünleri araştırır, zararlı bir gıda tükettiğinde suçlu hisseder, boş vakitlerini daha da sağlıklı olabilmek adına araştırmaya ayırır, bolca egzersiz yapar, gününü sirkadiyen ritme göre ayarlar. Her ne kadar bedenleri ideal bir sağlığa kavuşsa da zihinleri aşırı yoğun bilgi ve düşüncelerle doludur. Deneysel belgesel olarak tanımlanabilecek bu 4 dakikalık video projesinde ben de bir Orthorexia nervosa hastası bir birey olarak Romalı şair Juvenalis'in Yergiler kitabında geçen meşhur Latince söz "Mens sana in corpore sano" yani "Sağlam kafa, sağlam vücutta bulunur." düşüncesini sorgulamak istedim.

From the moment I open my eyes to each step I take; from the bite I take to the detergent I use, my mind has surrounded me with over-accumulated information. While I constantly consider the quality of the food I eat, plan what I will eat and how, am afraid of getting sick, research harmful substances, constantly exercise for a better body, think about when to go to sleep, struggle against environmental factors, don't want to get old, and aim to stay healthier and young, I'm eating my heart out. I am an Orthorexia nervosa patient...

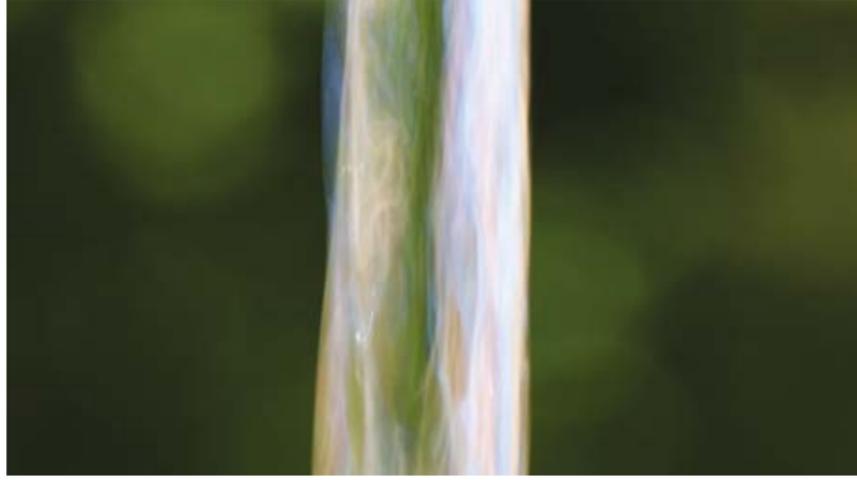
Orthorexia nervosa can be defined as a psychological disorder in which a person reaches an obsessive level of anxiety about healthy nutrition and lifestyle. For an individual with orthorexia nervosa, living in today's world is not that easy. These individuals constantly plan future meals, search for natural products, feel guilty when consuming unhealthy foods, devote their free time to research how to be even healthier, do plenty of exercise, and adjust their day according to the circadian rhythm. Although their bodies are in ideal health, their minds are filled with so much information and thoughts. In this 4-minute video project, which can be described as an experimental documentary, I, as an individual with Orthorexia nervosa, wanted to question the famous quote from the Latin poet Juvenalis' book Satire X, "Mens sana in corpore sano," meaning "a healthy mind in a healthy body."

Orthorexia Nervosa | Orthorexia Nervosa, 2021

Video | Video

4:00

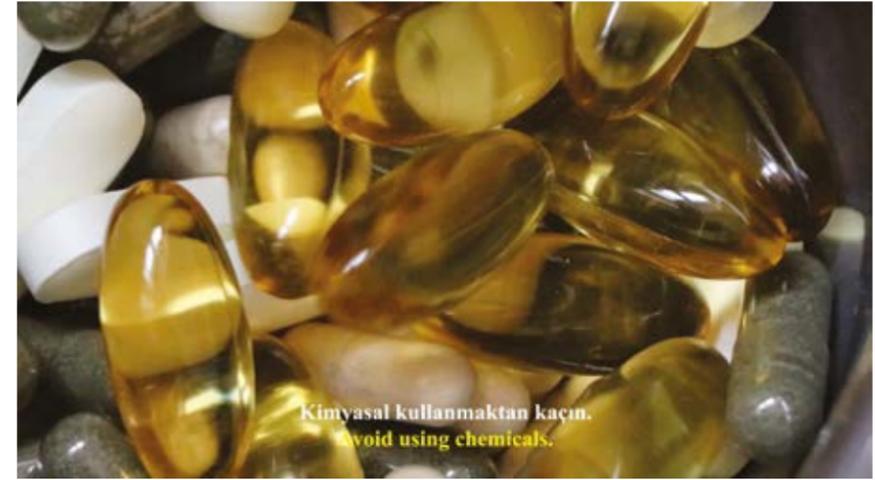

Kırmızı meyvelerin yararlı etkileri vardır.
Red fruits have good effects on health.

Yere dokun.
Touch the ground..

Kimyasal kullanmaktan kaçın.
Avoid using chemicals.

Oğuz Gököz

1996, İzmir
Dokuz Eylül Üniversitesi, Güzel Sanatlar Fakültesi, Resim Bölümü
Dokuz Eylül University, Faculty of Fine Arts, Department of Painting

Çalışma, modern kent hayatının dayattığı betonlaşmayı ve doğa-mekan arasındaki mesafenin yıkılması gibi hususları tartışmaya açıyor. Bu bağlamda üretilen eserler doğanın ekolojik ve endüstriyel durumuna dikkat çekerken kentsel dönüşüm sürecine eleştirel bir yaklaşım sunuyor. Bununla birlikte, ütopyik mekanlar içerisine yerleştirilen, hareketli imgelerle, ekoloji ve kent arasındaki ilişkiye farklı bir perspektif ile bakılmasını sağlıyor.

The work opens for discussion matters such as the concrete jungles imposed by modern urban life and the destruction of the distance between nature and space. The works produced in this context, draw attention to the ecological and industrial situation of nature and offer a critical approach to the urban transformation process. In the meantime, they provide a different perspective on the relationship between ecology and the city with moving images placed in utopian spaces.

Biz Neredeyiz Serisi | Where Are We Series, 2022
Video | Video
6 Kanallı 3D Animasyon | 6 Channel 3D Animation
Değişebilen Ölçüler | Variable Dimensions

Özlem Cıbrı

2000, Sinop
Bülent Ecevit Üniversitesi, Güzel Sanatlar Fakültesi, Resim Bölümü
Bülent Ecevit University, Faculty of Fine Arts, Department of Painting

Yaptığım *Yanımda* isimli çalışmada eksiklik olan soyut ifadeyi somutlayarak salıncak üzerinden bir anlatıma gidilmiştir. Çünkü en basit ifadeyle salıncak bizde belli izleri bulunan bir imgedir. Salıncak bu bağlamda ele alınırsa çocukluktan kalan izlenimin göstergesidir.

In my work called *By My Side*, by making concrete a lacking abstract expression, a narrative on the swing was made. Because, in the simplest terms, the swing is an image that has connotations for us. In this context, the swing is a representation of our impression of childhood.

Yanımda | By My Side, 2022
Video | Video
0:44

Özlem Köse

1995, Gaziantep
Marmara Üniversitesi, Güzel Sanatlar Fakültesi, Resim Bölümü
Marmara University, Faculty of Fine Arts, Department of Painting

İnsanın gündelik hayatta yaşadığı krizler, öfke halleri ve onları yönetme biçimi beni insandaki saldırganlık içgüdüsü üzerine düşünmeye itti. Kendi krizlerimde ortaya çıkan benzeri hislerimi ise kendi çıkarıma hizmet eder şekilde bir üretime dönüştürdüm.

The crises that people experience in daily life, the states of anger and the way they manage them made me think about the aggression instinct in humans. I turned my similar feelings, which emerged in my own crises, into a production that serves my own benefit.

Kazıma | Scrape, 2018
Video | Video
06:13

Rıdvan Aşar

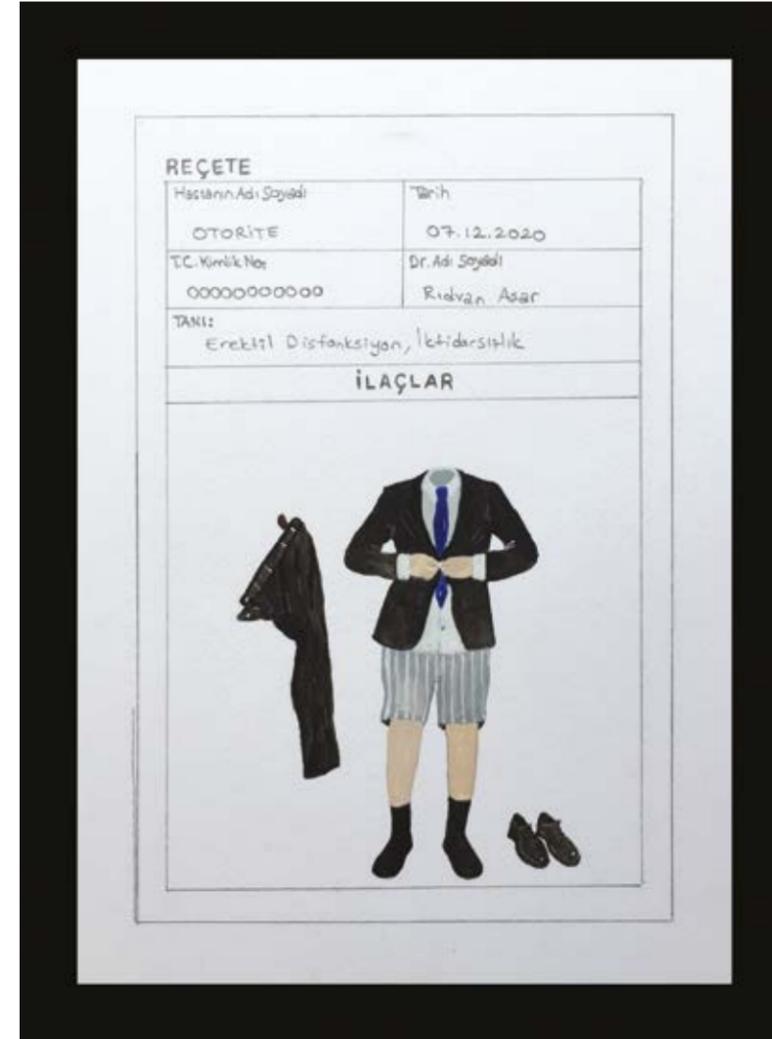
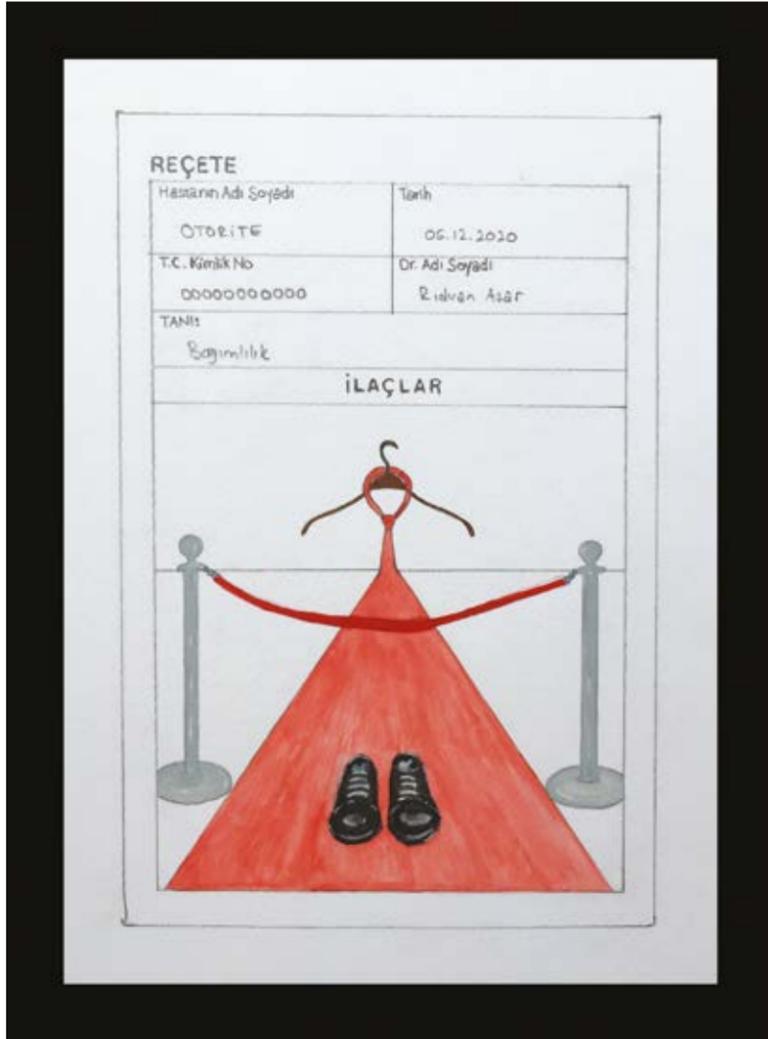
1989, Mardin
Düzce Üniversitesi, Güzel Sanatlar Fakültesi, Resim Bölümü
Düzce University, Faculty of Fine Arts, Department of Painting

Sanat pratiğimde iktidar, otorite, tahakküm, itaat ve yaşadığım coğrafya hakkında şahit olduğum güncel olayları yansıtmaktayım. Reçete serisi gündelik hayatta yaşamlarımıza müdahale eden siyasal otoritenin tahakküm biçimleriyle geliştiğini söyleyebilirim. Bu otoriteye sahip iktidar bedeni kendilerini gerçekleştirme alanı, onu çevreleyen ve kamufle eden imajlarla oluşur. Reçete, malzeme açısından bir hastalığa karşı verilen tedavi biçimini yansıtmakta olduğu için, iktidarın bağımlı olduğu, saplantı haline getirdiği, arzu vb. duyguları, hastalıkları teşhis (tanı) etmekle birlikte sanatsal bir ifade biçimi olarak ele alınmıştır. Bu da otorite sahibi kimselerin bağımlılıklarını dile getirme çabasıdır.

In my art practice, I reflect current events that I have witnessed about power, authority, domination, obedience and the geography I live in. I can say that the prescription series came about with the forms of domination political Authority uses to intervene in our daily life. The power body with this Authority is formed by the images that surround and camouflage it. Prescription, in a material sense, reflects the form of treatment suggested against a disease. Therefore, in diagnosing the feelings like desire etc. and diseases that the power is dependent on and obsessed with, prescription is used as a way of artistic expression. This is an effort to express the dependence of those in authority.

Reçete Serisi 01-05 | Recipe Series 01-05, 2020
Resim | Painting
Sulu boya kağıdı üzerine sulu boya | Watercolor on watercolor Paper
28 x 21 cm

Sümevra Çetin

1999, Afyonkarahisar
Hacettepe Üniversitesi, Güzel Sanatlar Fakültesi, Resim Bölümü
Hacettepe University, Faculty of Fine Arts, Department of Painting

İnsanın bedeniyle gerçekleştirdiği deneyimlerden biri olan tırnak yeme (onikofaji) dürtüsü, kimlik inşasında yaşanan psikopatolojik durumlar sonucu gerçekleşir. Sağlığa ve ruhsal duruma zarar veren bu dürtüye sahip birey(ler) kaygılarının dışavurumunu kontrol altına alarak iktidar sağlayabilirse; kendiyle kurduğu bilinç ilişkisinde, daha radikal bir özgürlük meselesi inşa eder. Kendini, kendi bilincinde nevrotik biçimde temsil eden özne; psikopatolojik durumlardan onikofaji ile arınıyorsa, bu arınmanın sınırlarını nasıl aşabilir?

Nail biting (onychophagia) impulse is the result of psychopathological situations experienced in the construction of identity. If the individual(s) who have this urge that harms health and mental state can gain power by controlling the expression of their anxiety; they will construct a more radical issue of freedom in the conscious relationship they establish with themselves. How can the subject who represents themselves as neurotic in their own consciousness can overcome this, if they deal with psychopathological conditions through onychophagia?

Nevrotik Arınma | Neurotic Purification, 2021
Video | Video
01:40

Yasemin Kaplan

1987, Almanya
Hacettepe Üniversitesi, Güzel Sanatlar Fakültesi, Resim Bölümü
Hacettepe University, Faculty of Fine Arts, Department of Painting

Anı Kapanı serisinin çıkış amacı kendimi anlatmamak üzerinedir, anlatmamayı nasıl anlatırım? Seriyeye başladığımda yapmak istediğim öncesinde ilerlediğim doğa formlarından devam edip, içerisinde kendimin varlığını yalnızca bir imgeyle anlatmaktı. Çukur; kendinden, hayatındaki olaylardan sürekli kaçmayı seçmiş ve üzerini örtmüş bir kişiliği temsil eder. İçerisinde ne olduğunu sadece bakanın gördüğü ve bildiği anlatılamayan şeylerin görselleşmiş hali.

The purpose of the I Don't Want to Forget series is not explaining myself, how can I explain not explaining? When I started the series, what I wanted to do was to continue with the nature forms that I had done before, and to put myself in it with only an image. Hole represents a personality who has always chosen to escape from themselves, the things in their life and to cover them up. It is the visualization of the inexplicable things inside that only the onlooker sees and knows.

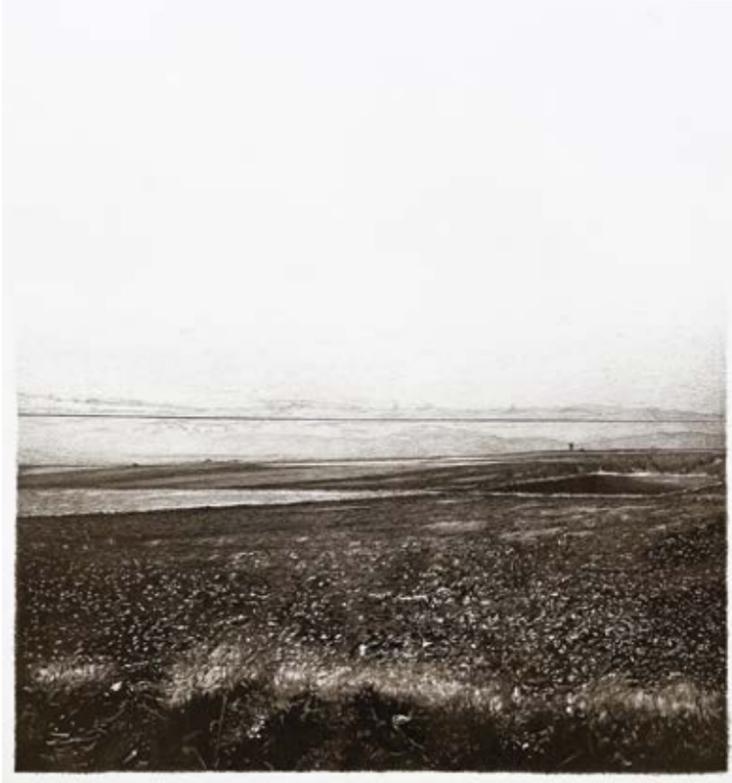

Anı Kapanı Serisi | Memory Trap Series, 2019-2021

Çizim | Drawing

Kağıt üzerine rapido | Rapido on paper

76,2 x 56,4 cm, 52,5 x 50 cm, 59,7 x 47,4 cm, 52 x 50 cm, 59,8 x 47,4 cm, 58,7 x 77 cm

Zülkif Esin

1996, Diyarbakır
Mardin Artuklu Üniversitesi, Mimarlık Bölümü
Mardin Artuklu University, Department of Architecture

Alışılmamış buluşmaların tuhaflığı; uçların yakınlığında veya aralarında ilişki olmayan şeylerin aniden komşu haline gelmelerindeki altüst edici yan, onları birbirleriyle tokuşturan sıralama tek başına bir büyüleme gücüne sahiptir. Dil bunu en kolay yapan şeylerden birisidir. Dil, alışılmışın dışında çakışmaya başladığında akla gelmeyen bir mekanı açar.

Foucault'un metinlerinde görülen, düzen ve bilginin üretimi ile ilgili olarak incelenen heterotopya kavramı, Jorge Luis Borges'in kaleminden çıkan Çin ansiklopedisinden ödünç alınmıştır. Sıklıkla, direnç bölgeleri olarak anlaşılmaktadır. Heterotopyalar, birçok alanı yan yana koyarak ve birleştirerek, bilginin zeminini istikrarsızlaştırırlar ve aynı zamanda yeni bilme yolları üretirler. Başka fikirler, başka özneler ve başka zihinsel koordinatlar doğurmak üzere çoğalırlar.

Birbirinden farklı iki disiplinin (tıbbi antropoloji ve mitoloji) çağırdığı kelimeler ve imgelerin kuraldışı bir düzensizlikle bir araya getirilmesi, mevcut dilin tahrip edilerek ortaya çıkanın kendine yeni bir mekan kurması hedeflenmiştir.

The peculiarity of unconventional meetings; the disorienting thing about the proximity of the extremes, or how unrelated things suddenly become neighbors, the order that slams them together has an enchanting power on its own. Language is one of the things that does this with ease. When language begins to diverge from the familiar, it opens up an undreamed of space.

The concept of heterotopia, seen in Foucault's texts and studied in relation to the production of order and knowledge, is borrowed from Jorge Luis Borges' essay "The Analytical Language of John Wilkins". It is often understood as zones of resistance. By juxtaposing and combining many fields, heterotopias destabilize the ground of knowledge and at the same time generate new ways of knowing. They multiply to give birth to other ideas, other subjects, and other mental coordinates.

It is aimed to bring together the words and images called by two different disciplines (medical anthropology and mythology) with an irregular disorder, and through the destruction of the existing language to have the newly formed establish a new space for itself.

Heterotopik Denemeler | Heterotopic Trials, 2019
Kolaj | Collage
Baskı | Print
268 x 265 cm

AKBANK SANAT
İstiklal Caddesi No: 8 Beyođlu 34435 İstanbul
T: (212) 252 35 00-01
www.akbanksanat.com

METİN | TEXT
Fatoş Üstek
Leyla Belli

ÇEVİRİ | TRANSLATION
ENG-TR | TR-ENG
Yağmur Telaferli

FOTOĞRAFLAR | PHOTOGRAPHS
Serkan Yıldırım

TASARIM | DESIGN
Çözüm

BASKI | PRINT
Kurumsal Baskı Hizmetleri San. Tic. Ltd. Şti.
Büyükdere Cad. Nuroi Plaza
No: 255 D: 21/A, 34450 İstanbul
Tel: (0212) 264 72 16-17

